

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 22 kwietnia 2008 r.****zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2006, sekcja III – Komisja**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2006 ⁽¹⁾,
- uwzględniając ostateczne roczne sprawozdania finansowe Wspólnot Europejskich za rok budżetowy 2006 – Tom I (SEC(2007) 1056 – C6-0390/2007, SEC(2007) 1055 – C6-0362/2007) ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o udzieleniu absolutorium za 2005 r. (COM(2007) 538, COM(2007) 537) oraz dokument roboczy Komisji – załącznik do sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o udzieleniu absolutorium za 2005 r. (SEC(2007) 1185, SEC(2007) 1186),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Osiągnięcia w poszczególnych dziedzinach polityki w 2006 r.” (COM(2007) 67),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2006” (COM(2007) 274),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2006 r. (COM(2007) 280) oraz dokument roboczy Komisji dołączony do sprawozdania rocznego dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2006 r. (SEC(2007) 708),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie odpowiedzi państw członkowskich na sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za 2005 rok (COM(2007) 118),
- uwzględniając Zieloną księgę w sprawie europejskiej inicjatywy na rzecz przejrzystości przyjętą przez Komisję dnia 3 maja 2006 r. (COM(2006) 194),
- uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego nr 2/2004 w sprawie modelu jednolitej kontroli (oraz projekt wspólnotowych ram kontroli wewnętrznej) ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie harmonogramu działań dotyczących zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2005) 252),
- uwzględniając plan działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2006) 9), sprawozdanie Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Trybunału Obrachunkowego w sprawie postępów w realizacji planu działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2007) 86) oraz dokument roboczy Komisji dołączony do sprawozdania (SEC(2007) 311),
- uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego nr 6/2007 w sprawie rocznych podsumowań przedkładanych przez państwa członkowskie, „krajowych deklaracji” państw członkowskich oraz przeprowadzanych przez krajowe organy kontroli prac kontrolnych dotyczących środków finansowych UE ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 15.3.2006.

⁽²⁾ Dz.U. C 274 z 15.11.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 107 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 216 z 14.9.2007, s. 3.

- uwzględniając plan działania Komisji na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego (COM(2008) 97),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Trybunału Obrachunkowego w sprawie planu działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2008) 110) oraz dokument roboczy Komisji towarzyszący temu sprawozdaniu (SEC(2008) 259),
 - uwzględniając roczne sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego w sprawie wykonania budżetu za rok budżetowy 2006, wraz z odpowiedziami udzielonymi przez instytucje ⁽¹⁾, oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając oświadczenie o wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw przedkładane przez Trybunał Obrachunkowy zgodnie z art. 248 Traktatu WE ⁽²⁾,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 12 lutego 2008 r. (5842/2008 – C6-0082/2008 oraz 5855/2008 – C6-0083/2008),
 - uwzględniając art. 274, 275 i 276 Traktatu WE oraz art. 179a i 180b Traktatu Euratom,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽³⁾, w szczególności jego art. 145, 146 i 147,
 - uwzględniając art. 70 i załącznik V regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie innych zainteresowanych komisji (A6-0109/2008),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 274 Traktatu WE odpowiedzialność za wykonanie budżetu Wspólnoty spoczywa na Komisji i wymaga zachowania zgodności z zasadą należytego zarządzania finansami we współpracy z państwami członkowskimi,
- B. mając na uwadze, że realizacja polityki Unii odbywa się według zasad zarządzania dzielonego budżetem wspólnotowym z udziałem Komisji i państw członkowskich, w ramach którego 80 % wydatków Komisji podlega zarządowi państw członkowskich,
- C. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 24 kwietnia 2007 r. ⁽⁴⁾ w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2005 Parlament stwierdził, że każde państwo członkowskie musi być w stanie wziąć odpowiedzialność za zarządzanie otrzymanymi z UE funduszami albo za pomocą pojedynczej krajowej deklaracji w sprawie zarządzania, albo w formie kilku deklaracji w ramach krajowych,
- D. mając na uwadze, że już w rezolucjach w sprawie udzielenia absolutorium za 2003 i 2004 r. zwracał uwagę na pilną potrzebę wprowadzenia krajowych deklaracji na odpowiednim szczeblu politycznym obejmujących całość środków finansowych Wspólnoty objętych zarządzaniem dzielonym,
- E. mając na uwadze, że w sprawozdaniu rocznym dotyczącym roku budżetowego 2006 (pkt 0.10) Trybunał Obrachunkowy uznał znaczenie krajowych deklaracji oraz rocznych podsumowań, ponieważ „wszystkie te elementy, jeżeli zostaną właściwie zrealizowane, mogą przyczynić się do poprawy zarządzania i kontroli finansów UE w państwach członkowskich”, zaś przy spełnieniu określonych warunków „tego rodzaju elementy mogłyby stanowić wartość dodaną, a Trybunał mógłby je wykorzystywać zgodnie z wymogami międzynarodowych standardów rachunkowości”,

⁽¹⁾ Dz.U. C 273, z 15.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 274 z 15.11.2007, s. 130.

⁽³⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 187 z 15.7.2008, s. 25.

- F. mając na uwadze, że w opinii nr 6/2007 w sprawie rocznych podsumowań przedkładanych przez państwa członkowskie, „krajowych deklaracji” państw członkowskich Trybunał Obrachunkowy podkreślił także, że krajowe deklaracje mogą zostać uznane za nowy element kontroli wewnętrznej środków finansowych Unii i jeżeli będą zawierały opis mocnych i słabych stron, wpłyną na poprawę kontroli finansów UE w dziedzinach objętych zarządzaniem dzielonym,
- G. mając na uwadze, że należy wspierać poprawę zarządzania finansami UE poprzez uważne monitorowanie postępów w Komisji i państwach członkowskich oraz że państwa członkowskie powinny przyjąć odpowiedzialność za zarządzanie finansami UE, zapewniając utworzenie unijnych, zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej w celu uzyskania pozytywnego poświadczenia wiarygodności,
- H. mając na uwadze, że wdrożenie pkt 44 Porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (PMI) ⁽¹⁾ oraz art. 53b ust. 3 rozporządzenia finansowego, dotyczących podsumowania dostępnych kontroli i deklaracji, powinno w znacznym stopniu przyczynić się do poprawy zarządzania budżetem wspólnotowym,
- I. mając na uwadze, że należyte zarządzanie finansami, obejmujące skuteczną kontrolę wewnętrzną jest jedną z podstawowych zasad budżetu określonych w rozporządzeniu finansowym zmienionym rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 ⁽²⁾ na którą zwróciła uwagę Komisja w swoim planie działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej,
- J. mając na uwadze, że prace Komisji Kontroli Budżetowej, w szczególności procedura udzielenia absolutorium, stanowią część procesu służącego zapewnieniu pełnej odpowiedzialności Komisji jako całości, jak również jej poszczególnych członków, a także wszystkich innych zaangażowanych podmiotów, wśród których najważniejszą rolę pełnią państwa członkowskie, za zarządzanie finansami UE zgodnie z postanowieniami Traktatu, zapewniając tym samym stabilniejsze podstawy dla podejmowania decyzji,
- K. mając na uwadze, że w trakcie następnej procedury budżetowej należy uwzględnić on wyniki oraz zalecenia absolutorium dotyczące roku budżetowego 2006,
- L. mając na uwadze, że Rada powinna służyć wzmocnieniu działań reformujących oraz odpowiedzialności państw członkowskich za rozwiązywanie problemów stwierdzonych przez Trybunał Obrachunkowy, a także zagwarantowaniu lepszego zarządzania finansami w Unii Europejskiej,
- M. mając na uwadze, że rok 2006 był Europejskim rokiem mobilności pracowników, który podniósł świadomość znaczenia mobilności dla powstania prawdziwie europejskiego rynku pracy, oraz czasem przygotowań do roku 2007 – Europejskiego roku równości szans dla wszystkich,

NAJWAŻNIEJSZE WNIOSKI

1. z zadowoleniem przyjmuje postępy Komisji na drodze do skuteczniejszego wykorzystania środków finansowych Unii oraz szeroko rozumianej kontroli, czego dowodem są poświadczenia wiarygodności Trybunału; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Trybunału dotyczące finansowych skutków błędów; zwraca się do niego o stosowanie tego w przyszłości do wszystkich rozdziałów swojego sprawozdania rocznego;
2. z zadowoleniem przyjmuje istotne postępy w zakresie zarządzania środkami finansowymi Wspólnej Polityki Rolnej (CAP), szczególnie dzięki funkcjonowaniu Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli (IACS), oraz przypomina Grecji o jej zobowiązaniu do wdrożenia systemu IACS zgodnie z opracowanym przez nią planem działania;
3. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do składania comiesięcznych sprawozdań swojej Komisji ds. Kontroli Budżetowej w sprawie wdrażania działań następczych po udzieleniu absolutorium za rok budżetowy 2006 polegających na przedstawianiu każdego miesiąca przez właściwego członka Komisji informacji o nowych wydarzeniach w dziedzinie objętej zakresem jego obowiązków obejmujących krajowe deklaracje i podsumowania roczne, działania zewnętrzne oraz wdrożenie planu działania na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 390 z 30.12.2006, s. 1.

Krajowe oświadczenia dotyczące zarządzania

4. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do stanowczego politycznego poparcia krajowych inicjatyw dotyczących opracowania i opublikowania oświadczeń krajowych, poddanych audytowi przez krajowe organy kontrolne, oraz do dalszego zachęcania państw członkowskich do pójścia w ślady Niderlandów, Zjednoczonego Królestwa, Danii i Szwecji; w związku z tym oczekuje, że Komisja dołączy kolejny punkt dotyczący działań wspierających krajowe oświadczenia na temat zarządzania jako element przeglądu i monitorowania, do planu działań na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej; oczekuje ponadto, że Komisja i państwa członkowskie dopilnują, by krajowe podsumowania w pełni odpowiadały celom i duchowi punktu 44 porozumienia międzyinstytucjonalnego;
5. jest zdania, że Komisja musi podjąć działania w celu spełnienia ważnych oczekiwań formułowanych w rezolucji Parlamentu dołączonej do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2005, co nie miało miejsca w przypadku oświadczeń krajowych, w odniesieniu do których Parlament zwrócił się do Komisji o przedłożenie Radzie przed końcem 2007 r. projektu oświadczenia krajowego w sprawie zarządzania, obejmującego wszystkie środki wspólnotowe objęte zarządzaniem dzielonym; wyraża ubolewanie z powodu milczącej zgody Komisji na zbiorowy brak odpowiedzialności państw członkowskich, z wyjątkiem Danii, Szwecji, Niderlandów i Zjednoczonego Królestwa, w kwestii zarządzania finansami Unii Europejskiej;
6. jest zdania, że Komisja powinna przedstawić pełne i rzetelne obliczenia dotyczące kwot odzyskanych z dokładnym wyszczególnieniem linii budżetowej oraz roku, którego kwoty dotyczą; każdy inny sposób ich przedstawienia uniemożliwia przeprowadzenie poważnej kontroli; ma świadomość, że w dużej mierze Komisja musi uzyskać te informacje za pośrednictwem i od państw członkowskich; zaznacza, że w tym celu Parlament w ostatnich trzech latach zaproponował wprowadzenie krajowych deklaracji w sprawie zarządzania, aby umożliwić Komisji przedstawianie tych informacji oraz wyeliminować braki pod względem przejrzystości;

Fundusze strukturalne

7. z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie wspomnianego wyżej planu działań na rzecz wzmocnienia nadzorczej roli Komisji nad zarządzaniem dzielonymi działaniami strukturalnymi w odpowiedzi na obawy podniesione przez Parlament w trakcie procedury udzielania absolutorium za rok budżetowy 2006; będzie ściśle monitorować składanie sprawozdań na temat tego planu działania w ramach przygotowań do udzielenia absolutorium z wykonania budżetu UE za rok budżetowy 2007;
8. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane zobowiązanie Komisji do zapewnienia odzyskania nienależnie wypłaconych kwot w czasie pozostałym do zamknięcia procedur likwidacji dotyczących okresu 2000–2006;
9. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do pełnego egzekwowania rozporządzenia finansowego, zwłaszcza w odniesieniu do podsumowań rocznych; oczekuje, że Komisja będzie w pełni informować Parlament o wszelkich postępowaniach sądowych prowadzonych przeciwko państwom członkowskim i o przypadkach naruszania przez nie przepisów; w tym świetle z zadowoleniem przyjmuje wstępne oceny jakości podsumowań rocznych dotyczących rolnictwa i funduszy strukturalnych; oczekuje przedstawienia ostatecznych ocen w rocznych sprawozdaniach z działalności poszczególnych dyrekcji generalnych;
10. za istotny sukces procedury udzielania absolutorium za rok budżetowy 2006 uznaje podjęte przez Komisję zobowiązanie do poprawienia wszystkich jednostkowych błędów wskazanych w sprawozdaniu rocznym Trybunału Obrachunkowego, a w szczególności zobowiązanie do poprawienia w 100 % wszystkich przypadków naruszeń procedur udzielania zamówień publicznych oraz do wprowadzenia korekt ryczałtowych lub ekstrapolowanych korekt finansowych wszędzie tam, gdzie sprawozdanie wskazuje na problemy dotyczące całego systemu przetargów;
11. zwraca się jednakże do Komisji o przedstawienie obiektywnych, jasnych i pełnych informacji o jej zdolności do odzyskania nienależnie wypłaconych środków;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że bezpośrednim wynikiem procedury udzielania absolutorium za rok budżetowy 2006 było podjęcie wreszcie przez Komisję zobowiązania do wdrożenia polityki zawieszania płatności jak najszybciej po wykryciu poważnych uchybień w systemie;

13. oczekuje kwartalnego sprawozdania z korekt i odzyskanych kwot, które podlegają kontroli Trybunału Obrachunkowego, w tym utworzenia systemu oraz systemu sprawozdawczości umożliwiających powiązanie kwot odzyskanych *ex post* z rokiem, w którym rzeczywiście dokonano przydziału środków finansowych; wyraża nadzieję, że przyniesie to – po raz pierwszy i wystarczająco wcześnie przed procedurą udzielania absolutorium za rok budżetowy 2007 – dobry przegląd bieżącej sytuacji w tej dziedzinie; jest zdania, że Komisja powinna przedstawić tablicę wyników oraz ostateczną datę wdrożenia wspomnianego planu działań celem wzmocnienia swej roli nadzorczej nad zarządzaniem dzielonymi działaniami strukturalnymi;
14. przypomina Komisji o zobowiązaniach złożonych na nadzwyczajnym przesłuchaniu w swojej Komisji Kontroli Budżetowej, które odbyło się w dniu 25 lutego 2008 r.:
 - a) w przypadku wdrożenia wspomnianego planu działań na rzecz wzmocnienia nadzorczej roli Komisji nad działaniami strukturalnymi objętymi zarządzeniem dzielonym zobowiązania te dotyczyły usprawnienia kontroli, podjęcia decyzji i zastosowania niezbędnych procedur zawieszenia płatności i dokonania korekt oraz poprawy odzyskiwania nienależnie wypłaconych kwot; oczekuje na kwartalne sprawozdania z tego wdrożenia;
 - b) do opracowania w ścisłej współpracy z Trybunałem Obrachunkowym nowego systemu sprawozdawczości dotyczącego odzyskiwanych kwot i korekt finansowych; oczekuje, że przedstawi ona szczegółowy harmonogram opracowania i stosowania tego nowego systemu sprawozdawczości;
 - c) do przedstawienia planu działań wraz ze szczegółowymi środkami zapobiegania występowaniu poważnych błędów;
15. popiera stanowisko Komisji, zgodnie z którym w przypadku wykrycia nieprawidłowości podjęte zostaną działania naprawcze, w tym zawieszenie płatności i odzyskanie nienależnych lub błędnie wypłaconych kwot, i że będzie ona co najmniej dwa razy do roku będzie przedstawiała Parlamentowi sprawozdania dotyczące podejmowanych w związku z tym środków;

Działania zewnętrzne

16. uważa, że od czasu procedury udzielania absolutorium za rok budżetowy 2006 Komisja jest bardziej świadoma znaczenia przejrzystości, widoczności i przewodnictwa politycznego dla wszystkich funduszy UE wdrażanych w obszarze działań zewnętrznych, bez względu na to, czy są one wdrażane bezpośrednio przez Komisję, poprzez zdecentralizowane zarządzanie, lub poprzez międzynarodowe fundusze powiernicze;
17. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie przedstawiciela ONZ ds. Iraku do usprawnienia informowania Komisji na bieżąco i uważa, że 13 miesięcy drobiazgowych badań nad wykorzystaniem funduszy UE za pośrednictwem międzynarodowych funduszy powierniczych przyczyniło się do wzrostu świadomości o potrzebie ponoszenia odpowiedzialności za wykorzystanie pieniędzy podatników z UE; zachęca Komisję do ścisłej współpracy podczas przeglądu ramowej umowy finansowo-administracyjnej (FAFA) między Wspólnotą Europejską a Organizacją Narodów Zjednoczonych;
18. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja włączyła informacje o weryfikacji misji prowadzonych w oparciu o FAFA, a także odpowiednie wnioski, do rocznych sprawozdań z działalności, które zostały podpisane przez właściwych dyrektorów generalnych do końca marca 2008, i że pozwoli to Parlamentowi uwzględnić te informacje podczas głosowania nad tym sprawozdaniem;
19. akceptuje propozycję Komisji dotyczącą przedyskutowania kwestii definicji organizacji pozarządowych (NGO) po udostępnieniu wyników prowadzonego w chwili obecnej przez Trybunał Obrachunkowy audytu dotyczącego organizacji pozarządowych;
20. wzywa Komisję do:
 - a) regularnego informowania o kwotach przekazanych przez UE funduszom powierniczym finansowanym przez wielu donatorów, zarówno z własnej inicjatywy, jak i na wniosek Parlamentu;

- b) przedstawienia rozwiązań dotyczących sposobu poprawy widoczności środków finansowych UE przy realizacji pomocy zewnętrznej za pośrednictwem innych organizacji;
 - c) przedstawienia środków mających na celu danie audytorom UE (ETO, Komisji lub prywatnym firmom audytorskim) lepszych możliwości prowadzenia kontroli projektów podlegających wspólnemu zarządzaniu, zwłaszcza z ONZ;
21. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do dalszego informowania go o beneficjentach środków finansowych, o których mowa w art. 30 rozporządzenia finansowego, oraz do zwiększenia ukierunkowania politycznego, widoczności tych środków finansowych i kontroli nad nimi, w szczególności nad środkami zarządzanymi za pośrednictwem międzynarodowych funduszy powierniczych;
22. podkreśla konieczność publicznego udostępnienia informacji dotyczących wszystkich członków grup ekspertów i grup roboczych współpracujących z Komisją, a także pełnego ujawnienia danych beneficjentów unijnej pomocy finansowej;

KWESTIE HORYZONTALNE

Poświadczenie wiarygodności

Wiarygodność rachunków

23. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną opinię Trybunału Obrachunkowego w sprawie wiarygodności ostatecznego rocznego sprawozdania finansowego oraz stwierdzenie, że z wyjątkiem kilku uwag sprawozdanie rzetelnie przedstawia, we wszystkich istotnych aspektach, sytuację finansową Wspólnot oraz wyniki ich transakcji i przepływów pieniężnych na dzień 31 grudnia 2006 r., zgodnie z przepisami rozporządzenia finansowego i zasadami rachunkowości przyjętymi przez księgowego Komisji (rozdział 1, Opinia na temat wiarygodności rozliczeń, ust. VII–IX);
24. wyraża jednak zaniepokojenie uwagami Trybunału na temat błędów stwierdzonych w kwotach zarejestrowanych w systemach księgowych jako faktury/zestawienia poniesionych wydatków oraz prefinansowanie, w wyniku czego kwota zobowiązań została zawyżona o około 201 mln EUR, zaś łączna kwota długo- i krótkoterminowego prefinansowania – o około 656 mln EUR; wyraża szczególne ubolewanie z powodu uchybień w systemach rachunkowości niektórych instytucji i dyrekcji generalnych, które w dalszym ciągu zagrażają jakości informacji finansowych (głównie w zakresie zaliczania transakcji do odpowiedniego okresu sprawozdawczego oraz świadczeń pracowniczych), wskutek czego po przedstawieniu wstępnej wersji sprawozdania dokonano szeregu korekt;
25. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że dokumenty finansowe nie są udostępniane członkom Komisji Kontroli Budżetowej we wszystkich językach urzędowych Unii;
26. zwraca uwagę, że księgowy Komisji nie mógł zatwierdzić lokalnych systemów Biura Współpracy Europe Aid, Dyrekcji Generalnej ds. Edukacji i Kultury oraz Dyrekcji Generalnej ds. Stosunków Zewnętrznych za rok 2006;
27. przypomina Komisji o zawartym w sprawozdaniu rocznym dla organu udzielającego absolutorium w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o udzieleniu absolutorium za rok budżetowy 2005 swoim zobowiązaniu do przedstawiania władzy budżetowej półrocznych sprawozdań w sprawie zarządzania transakcjami prefinansowania zgodnie z rezolucją Parlamentu dołączoną do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium za rok 2005 oraz wyraża głębokie ubolewanie z powodu faktu, że nie zostały one mu dotąd przesłane;

Legalność transakcji leżących u podstaw rozliczeń

28. z zadowoleniem odnotowuje, że zdaniem Trybunału w dziedzinach, w których systemy nadzoru i kontroli zostały wdrożone w sposób zapewniający odpowiednie zarządzanie ryzykiem, transakcje są wolne od istotnych błędów;
29. wyraża jednak ubolewanie z powodu utrzymywania się istotnych błędów w płatnościach na poziomie organizacji wdrażających w niezwykle ważnych dziedzinach wydatków Wspólnoty, takich jak działania strukturalne, polityka wewnętrzna i płatności za działania zewnętrzne;

30. wyraża najwyższe zaniepokojenie faktem, że Trybunał Obrachunkowy w dalszym ciągu znajduje usterki w funkcjonowaniu systemów nadzoru i kontroli oraz w zastrzeżeniach dotyczących wiarygodności dostarczonych przez dyrektorów generalnych, w szczególności w kwestii ich wpływu na pewność co do legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń, oraz przypomina państwom członkowskim i Komisji o ich obowiązkach w tym zakresie;

Informacje potwierdzające poświadczenie wiarygodności

31. z zadowoleniem przyjmuje prace wykonane przez Trybunał w celu poprawy przejrzystości zasad udzielania poświadczenia wiarygodności w zakresie czynników poprawiających z roku na rok wydajność i skuteczność systemów kontroli w każdym sektorze oraz zwraca się do Trybunału o dalsze, regularne informowanie Parlamentu o postępie w tym zakresie;
32. wyraża ubolewanie z powodu braku jasnych informacji na temat legalności, a także nieuchronnych skutków medialnych sprawozdań Trybunału dotyczących przyznawania środków unijnych pewnym nowym beneficjentom (np. przedsiębiorstwom kolejowym, klubom jeździeckim i stadninom koni, klubom golfowym i radom miejskim) zgodnie z kryteriami kwalifikowalności; zaznacza, że z perspektywy prawnej kwestia ostatecznie dotyczy kryteriów kwalifikowalności; podkreśla, że wspierał on jednak Trybunał w przeszłości, co będzie czynić nadal, jeśli chodzi o wyrażanie w sprawozdaniach specjalnych uwag na temat wydajności i skuteczności;
33. ponownie zwraca uwagę na fakt, że wykorzystywanie przez Trybunał dostępnych audytów i sprawozdań krajowych organów kontroli stanowi integralną część jego nowej metodologii; zwraca się do Trybunału o poinformowanie parlamentarnej Komisji Kontroli Budżetowej o sposobach wykorzystywania tych informacji, a ponadto o wydanie opinii w sprawie użyteczności informacji otrzymanych od krajowych organów kontroli przy sporządzaniu sprawozdania rocznego Trybunału;
34. z zadowoleniem przyjmuje jakość określonych części sprawozdania rocznego Trybunału, między innymi w kwestii działań strukturalnych, dzięki czemu wszystkie zainteresowane podmioty są w stanie określić konkretne problemy i skoncentrować się na koniecznych usprawnieniach;

Zarządzanie budżetem

35. zwraca uwagę na starania podjęte przez służby Komisji w 2006 r. w celu zapewnienia pełnego i poprawnego księgowania nowych płatności w ramach prefinansowania oraz nowych otwartych faktur i zestawień poniesionych wydatków, a także rozdzielenia okresów sprawozdawczych;
36. zwraca uwagę, że w odniesieniu do funduszy strukturalnych rok 2006 był ostatnim rokiem w okresie programowania 2000–2006, w którym do końca roku należało zaciągnąć wszelkie zobowiązania dla wskazanego okresu;
37. wyraża zaniepokojenie faktem, że kwota zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty na koniec 2006 r. odpowiada pełnemu zakresowi płatności pozostających do realizacji w ramach perspektywy finansowej na lata 2000–2006, stanowiąc 28 % łącznej kwoty odpowiednich działań perspektywy finansowej dla całego okresu;
38. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że saldo zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty – niewykorzystanych zobowiązań przeniesionych na kolejne lata, głównie na programy wieloletnie – dotyczące działań polityki strukturalnej i Funduszu Spójności wzrosło w 2006 r. o 12,6 mld (10,6 %) do kwoty 131,6 mld EUR;
39. obawia się, że pilne wydatki wynikające z zasady roku $n+2$ mogą kolidować z właściwym przeprowadzeniem procedur likwidacji w przypadku programów i projektów strukturalnych; zaznacza, że już w 2007 r. płatności dotyczące funduszy strukturalnych wzrosły prawie o 50 % względem roku 2006; podkreśla, że Komisja powinna zapewnić skuteczność procedury likwidacji, i zaznacza, że w procedurze tej istotną rolę pełnią państwa członkowskie;

40. wyraża także ubolewanie z powodu niższego niż spodziewany poziomu wydatków na Fundusz Spójności, EFRR i EFS w nowych państwach członkowskich w związku z trudnościami z absorpcją środków napotkanymi przez te kraje członkowskie; zwraca się do Komisji o bardziej szczegółowe wyjaśnienie niższych niż przewidywane wydatków na działania strukturalne dla poszczególnych krajów;

Krajowe deklaracje w sprawie zarządzania a pkt 44 PMI

41. przypomina o potrzebie wprowadzenia krajowych deklaracji na odpowiednim szczeblu politycznym obejmujących całość środków finansowych Wspólnoty objętych zarządzaniem dzielonym zgodnie ze swoim apelem zawartym w rezolucjach dołączonych do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu za lata budżetowe 2003, 2004 i 2005 r.;
42. przypomina, że w rezolucji dołączonej do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2005 r. Parlament zwrócił się do Komisji o przedłożenie Radzie przed końcem 2007 r. projektu krajowej deklaracji w sprawie zarządzania, obejmującej wszystkie fundusze wspólnotowe objęte zarządzaniem dzielonym, opartej na cząstkowych deklaracjach poszczególnych krajowych jednostek zarządzających wydatkami; odrzuca następującą odpowiedź Komisji zawartą w załączniku do sprawozdania w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o udzieleniu absolutorium za 2005 r.: „Komisja nie podejmie zalecanych działań, gdyż z uwagi na różnice między strukturą rządów i strukturą zarządzania finansami UE w ramach zarządzania dzielonego w 27 państwach członkowskich opracowanie jednolitej, standardowej deklaracji nie przyniosłoby znacznych korzyści. Komisja będzie jednak w dalszym ciągu wspierać tego rodzaju inicjatywy podejmowane przez administracje krajowe”; uważa powyższą odpowiedź za wysoce niezadowolającą, biorąc pod uwagę objęcie ponad 80 % budżetu ogólnego Unii Europejskiej tzw. zarządzaniem dzielonym, a tym bardziej aktualną sytuację w zakresie funduszy strukturalnych, opisaną przez Trybunał w jego sprawozdaniu rocznym;
43. zdecydowanie popiera inicjatywę niektórych państw członkowskich (Zjednoczonego Królestwa, Niderlandów, Szwecji, Danii) o przyjęciu krajowych deklaracji w sprawie zarządzania środkami Wspólnoty oraz wyraża zaniepokojenie z powodu sprzeciwu większości pozostałych państw członkowskich wobec wspomnianej inicjatywy; wzywa Komisję do przedstawienia ewentualnych realnych korzyści w zakresie stosunków związanych z kontrolą między nią a tymi państwami członkowskimi, które wprowadziły wyżej wymienione inicjatywy; zwraca się do Komisji o regularne przedstawianie Komisji Kontroli Budżetowej sprawozdań z postępów w zakresie tych ustaleń;
44. zwraca uwagę na pierwsze sprawozdania roczne przesłane przez większość państw członkowskich i zwraca się do Komisji o wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wobec tych państw członkowskich, które nie dopełniły swoich zobowiązań; zaznacza, że uważa te sprawozdania roczne za pierwszy krok w kierunku wprowadzenia krajowych deklaracji w sprawie zarządzania; zwraca się do Komisji o sporządzenie przed pierwszym czytaniem budżetu na 2009 r. dokumentu zawierającego analizę mocnych i słabych stron krajowych systemów administracji i kontroli środków wspólnotowych w poszczególnych państwach członkowskich, a także wyniki przeprowadzonych kontroli, oraz o przedłożenie dokumentu Parlamentowi i Radzie; ponadto zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania dotyczącego jakości sprawozdań rocznych oraz o zapewnienie tego, że proces ten uzyska wartość dodaną za pośrednictwem takich środków, jak identyfikacja wspólnych problemów, wskazanie ewentualnych rozwiązań i najlepszych praktyk;
45. zwraca jednak uwagę na krytykę Trybunału dotyczącą krajowych prac kontrolnych, polegającą na stwierdzeniu, że „kontroler zewnętrzny, który pragnie oprzeć się na opinii lub ustaleniach innych kontrolerów lub je wykorzystać, musi uzyskać bezpośrednie dowody potwierdzające, że opinia ta lub ustalenia kontroli oparte są na wiarygodnych danych”; uznaje zatem, że prace grupy roboczej Komitetu Kontaktowego, odpowiedzialnej za „opracowanie wspólnych standardów kontroli oraz porównywalnych kryteriów kontroli dostosowanych do specyfiki UE” są istotne, i wzywa Komisję do zachęcenia wszystkich państw członkowskich do udziału w tych pracach;

Zarządzanie

46. przypomina Komisji swe wcześniejsze uwagi krytyczne dotyczące zasadności podstawy, na której Komisja opiera zakres kompetencji politycznych w sprawozdaniu podsumowującym, podczas gdy Komisja nie ma pełnego wglądu w rozliczenia 80 % środków objętych zarządzaniem dzielonym, zaś jakość rocznych sprawozdań z działalności jest niejednakowa; zaznacza, że brak wglądu wynika z dwóch przyczyn: z jednej strony, z niedostatecznego monitorowania i nadzoru ze strony Komisji, a z drugiej, z braku konkretnych rozwiązań i odpowiedzialności na szczeblu państw członkowskich;

47. wyraża ubolewanie z powodu milczącej zgody Komisji na solidarny brak odpowiedzialności większości państw członkowskich w kwestii zarządzania finansami w Unii Europejskiej; z zadowoleniem przyjmuje i popiera inicjatywy podjęte przez niektóre państwa członkowskie w tym zakresie i wzywa inne państwa członkowskie do pójścia za tym przykładem;
48. zwraca uwagę, że za wykonanie budżetu odpowiada Komisja i jej członkowie, a nie dyrektorzy generalni, którzy są intendentami przez delegację, i z tego względu wyraża ubolewanie, że większej odpowiedzialności dyrektorów generalnych nie towarzyszy poparcie dla bezpośredniej (a nie politycznej) odpowiedzialności komisarzy; zwraca się do Komisji o przedstawienie propozycji naprawienia zaistniałej sytuacji, stanowiącej naruszenie art. 274 Traktatu;
49. z zadowoleniem przyjmuje rzetelną analizę systemu kontroli wewnętrznej w Komisji (rozdział 2 sprawozdania rocznego za 2006 r.); zachęca Trybunał do kontynuowania pozytywnych zmian poprzez włączenie analizy działań lub też braku działań poszczególnych komisarzy celem naprawienia wymienionych uchybień;
50. przypomina, że z perspektywy zarządzania istotna jest pozycja pracowników zatrudnionych w dziale księgowości i kontroli w stosunku do kadry zarządzającej, ich kompetencje w zakresie wdrażania działań, ich umiejętności i ich wykształcenie;
51. zwraca się do Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu o wydanie oficjalnej opinii na temat jakości i skuteczności systemu kontroli wewnętrznej;
52. zwraca się do Sekretarza Generalnego o wydanie oficjalnego oświadczenia wiarygodności w kwestii jakości indywidualnych oświadczeń dyrektorów generalnych;
53. zwraca się do kontrolera wewnętrznego Komisji o ocenę poświadczenia wiarygodności Sekretarza Generalnego w formie opinii kontrolnej;
54. przypomina o znaczeniu funkcjonalnych systemów przekazywania sprawozdań – otwartej komunikacji między takimi samymi grupami personelu specjalistycznego zatrudnionego w różnych dyrekcjach generalnych, na przykład pracowników działu informatycznego, kontroli wewnętrznej, audytu wewnętrznego, księgowości itp. – w organizacji o strukturze silosowej, jaką jest Komisja; wyraża ubolewanie z powodu bardzo ograniczonych starań służących wprowadzeniu przedmiotowego instrumentu zarządzania; zwraca się do Komisji o bezzwłoczne wprowadzenie obowiązkowych funkcjonalnych systemów przekazywania sprawozdań oraz o złożenie odpowiedniego sprawozdania do swojej Komisji Kontroli Budżetowej najpóźniej we wrześniu 2008 r.;
55. zwraca się do Komisji o przeniesienie księgowego Komisji na ten sam poziom zaszerogowania, na jakim zatrudnieni są inni księgowi;
56. zwraca się następnie do Komisji o zmianę składu Komitetu ds. Audytu, tak aby liczba członków zewnętrznych odpowiadała liczbie komisarzy; zwraca się również do Komisji o wyznaczenie jednego z członków zewnętrznych Komitetu ds. Audytu na jego przewodniczącego;
57. oczekuje, że Komisja wyda ogólnoinstytucjonalne roczne poświadczenie wiarygodności, które Przewodniczący Komisji przedłoży swojej Komisji Kontroli Budżetowej;

System kontroli wewnętrznej Komisji

Plan działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej

58. z zadowoleniem przyjmuje ogólne postępy w zakresie opracowania systemu kontroli wewnętrznej Komisji;

59. nie zgadza się z twierdzeniem Komisji zawartym w wyżej wymienionym sprawozdaniu z 2008 r. w sprawie postępów w realizacji planu działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej, iż działania 1, 3, 3N, 5, 8 i 13 zostały ukończone; zaznacza, że jak dotąd nie wiadomo mu o dokumentach potwierdzających lub zestawieniach uzasadniających takie oświadczenie; jest zatem zmuszony poważnie zakwestionować fakt, jakoby wprowadzono te środki, nie mówiąc o ich wdrożeniu lub wpływie na postępy w realizacji tego planu działania;
60. z zadowoleniem przyjmuje jednakże półroczną tabelę wyników dotyczącą wdrożenia tego planu działania;
61. zaznacza jednak, że w odniesieniu do realizacji działań 1, 3, 3N, 5, 10, 10N, 11, 11N, 13 i 15 przez Komisję zależy również od współpracy z państwami członkowskimi; podkreśla, że w pełni popiera te działania, w związku z czym wzywa Komisję do zastosowania wszelkich dostępnych narzędzi, którymi Komisja dysponuje, w celu jak najszybszej ich realizacji;
62. oczekuje, że do dnia 1 stycznia 2009 r. Parlamentowi zostanie przedłożona odpowiednia tabela wyników dla celów procedury udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2007;

Analiza równowagi między wydatkami operacyjnymi a kosztami systemu kontroli finansów UE

63. wyraża głębokie ubolewanie, że jak dotąd Parlament nie otrzymał żadnych informacji na temat analizy kosztów i korzyści systemów kontroli finansów UE, o co zwracał się w rezolucji dołączonej do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2005;

Sprawozdanie podsumowujące

64. za niedopuszczalny uznaje fakt sprowadzania przez Komisję wyników kontroli przeprowadzonej przez Trybunał, które oparte są na powszechnie uznawanych międzynarodowych standardach kontroli, do „rozbieżności w opiniach na temat typologii, skutków błędów i oceny niedociągnięć systemowych oraz częściowo rozbieżnych opinii dotyczących funkcjonowania mechanizmów korekty finansowej” (ostatni akapit, s. 2);
65. jest zdania, że wszystkie zastrzeżenia dotyczące braku pewności co do legalności i prawidłowości wydatków Wspólnoty powinny znajdować odzwierciedlenie w rocznych sprawozdaniach z działalności oraz sprawozdaniu podsumowującym; uznaje zatem za wysoce zadziwiające, że dopiero w 2006 r. trzech dyrektorzy generalni postanowili zgłosić zastrzeżenie dotyczące zarządzania i kontroli w przypadku INTERREG, które, jak stwierdzili, istnieją od kilku lat (ostatni akapit, s. 4);
66. jest zaniepokojony stwierdzeniami audytora wewnętrznego, który w pierwszym sprawozdaniu ogólnym zaznaczył, że pomimo pewnych postępów blisko połowa istotnych zaleceń o znaczeniu strategicznym nie została wprowadzona w życie przed upływem ustalonego terminu (przedostatni akapit, s. 8); zwraca się do Komisji o położenie większego nacisku na wprowadzenie w życie tych zaleceń;

Odpowiedzialność polityczna i administracyjna Komisji

Roczne sprawozdania z działalności

67. z ubolewaniem przyjmuje opinię Trybunału, zgodnie z którą „(...) w odniesieniu do znacznych części budżetu UE dyrektorzy generalni oceniają legalność i prawidłowość wydatków UE bardziej pozytywnie, niż wynikałoby to z ustaleń kontroli Trybunału” (pkt 2.13 sprawozdania rocznego);
68. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że w sprawozdaniu rocznym Trybunał po raz kolejny podkreślił, że niektóre roczne sprawozdania z działalności nadal nie zawierają wystarczających dowodów potwierdzających wydane poświadczenia wiarygodności (pkt 2.14–2.18 sprawozdania rocznego);

69. z zadowoleniem przyjmuje, że sprawozdanie podsumowujące podkreśla, iż: „We wszystkich przypadkach rozbieżności opinii między Europejskim Trybunałem Obrachunkowym a Dyrektorem Generalnym, obowiązek wyjaśnienia tych rozbieżności leży po stronie Dyrektora Generalnego, który dopełnia go w roku następnym przy okazji rocznego sprawozdania z działalności” i wyraża nadzieję, że w rocznym sprawozdaniu z działalności za 2007 r. i w latach kolejnych nastąpi widoczna poprawa w tym zakresie;
70. zwraca się do Komisji o ulepszenie rocznych sprawozdań z działalności w drodze ustanowienia wspólnych kryteriów zgłaszania zastrzeżeń, takiej ich większej formalizacji, by zwiększyć możliwości porównania rocznych sprawozdań z działalności przygotowanych przez różnych dyrektorów generalnych oraz sprawozdań sporządzonych w różnym czasie; zwraca się do Komisji o uwzględnienie uwag Trybunału na temat rocznych sprawozdań z działalności i wprowadzenie ulepszeń w ścisłej konsultacji z Trybunałem;

Przejrzystość a etyka

71. z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie zielonej księgi „Europejska inicjatywa na rzecz przejrzystości” – działania następcze (COM(2007) 127), w której Komisja stwierdza – zgodnie z art. 30 ust. 3 rozporządzenia finansowego – że informacje dotyczące beneficjentów unijnej pomocy finansowej będą publicznie udostępniane od 2008 r. (rozdział 2.3.2), oraz zapowiada, że wiosną 2008 r. stworzy rejestr dla przedstawicieli grup interesu (lobbystów);
72. ma świadomość istnienia argumentów przemawiających za zarówno dobrowolną, jak i obowiązkową rejestracją lobbystów; zwraca uwagę na decyzję Komisji o wprowadzeniu początkowo dobrowolnego rejestru i ocenie systemu po roku; jest świadomy istnienia podstawy prawnej dla rejestru obowiązkowego, którą zapewnia traktat lizboński; przypomina, że obecny rejestr Parlamentu jest już obowiązkowy, a ewentualny wspólny rejestr byłby *de facto* również obowiązkowy, ponieważ w obydwu przypadkach rejestracja jest wstępnym warunkiem uzyskania wstępu do Parlamentu;
73. przypomina, że konieczne jest, aby nowy kodeks postępowania dla członków Komisji ulepszał i jaśniej określał ich indywidualne i zbiorowe kompetencje polityczne i odpowiedzialność za ich decyzje oraz sposób wprowadzania w życie polityki przez ich służby;
74. podkreśla odpowiedzialność Komisji za zapewnienie pełnych, łatwych w wyszukiwaniu i porównywalnych danych dotyczących beneficjentów unijnego finansowania oraz przypomina o skierowanej do Parlamentu pisemnej odpowiedzi, w której Komisja wyraziła wolę sfinalizowania i uzgodnienia z państwami członkowskimi wspólnych norm dotyczących tego rodzaju informacji przed kwietniem 2008 r.;
75. przypomina uwagę zawartą w ust. 85 rezolucji dołączonej do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2005, w której domagał się łatwego dostępu do informacji o tym, kogo reprezentują różne grupy ekspertów i jakie są ich zadania, oraz uwagę z ust. 86, w której wezwał Komisję do publikowania nazwisk osób uczestniczących w pracach takich grup, a także nazwisk specjalnych doradców wynajętych przez poszczególnych członków Komisji, dyrektorów generalnych lub przez gabinety; wnioskuje o podanie do publicznej wiadomości nazwisk wszystkich ekspertów i doradców w grupach roboczych Komisji;
76. przypomina odpowiedzi udzielone przez komisarza odpowiedzialnego za uzyskanie absolutorium podczas przesłuchania przez Komisję Kontroli Budżetowej w dniu 21 stycznia 2008 r., który stwierdził, że rejestry grup ekspertów będą obejmowały wszystkie takie grupy, w tym informacje o członkach komitetów działających w ramach procedury komitologii, pojedynczych ekspertach, podmiotach wspólnych i komitetach ds. dialogu społecznego;
77. przypomina także wniosek zawarty w ust. 76 rezolucji dołączonej do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2005, w którym zwrócił się o „wprowadzenie do wiążącego kodeksu postępowania komisarzy podstawowych norm etyki oraz zasad przewodnich, jakich komisarze powinny przestrzegać w sprawowaniu urzędu, zwłaszcza przy mianowaniu swoich współpracowników, w szczególności w swoich gabinetach”;

78. wyraża ubolewanie z powodu odpowiedzi udzielonej przez Komisję, zawartej w załączniku na s. 18 do swojego wyżej wymienionego sprawozdania Komisji w sprawie działań podjętych po wydaniu decyzji o udzieleniu absolutorium za 2005 r., zgodnie z którą wspomniane wyżej zasady jeszcze nie istnieją oraz wzywa Komisję do ich przyjęcia;
79. przypomina o znaczeniu pełnej przejrzystości i jawności w przypadku pracowników gabinetów członków Komisji zatrudnianych poza regulaminem pracowniczym;

KWESTIE SEKTOROWE

Dochody

80. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zdaniem Trybunału system nadzoru cel funkcjonuje w sposób zadowalający, że rozliczenia dotyczące tradycyjnych zasobów własnych są rzetelne oraz że leżące u ich podstaw transakcje są legalne i prawidłowe, mimo że utrzymują się uchybienia;
81. z zadowoleniem przyjmuje także fakt, że Trybunał uznał sposób obliczenia, zebrania i zaksięgowania zasobów opartych na VAT i na DNB za prawidłowy;
82. w odniesieniu do zasobów opartych na VAT odnotowuje z zadowoleniem, że Komisja utrzymała częstotliwość i jakość kontroli na miejscu prowadzonych przez Komisję; wyraża jednak zaniepokojenie liczbą pozostałych zastrzeżeń i wzywa Komisję, aby we współpracy z państwami członkowskimi kontynuowała starania o wycofanie zastrzeżeń w uzasadnionym terminie;
83. zwraca się do Komisji o poinformowanie go, jakie działania zamierza podjąć w odniesieniu do państw członkowskich, wobec których stale wysuwane są zastrzeżenia;

Wspólna polityka rolna

84. z zadowoleniem przyjmuje ogólną poprawę w wydatkach w ramach WPR w 2006 r. oraz stwierdzenie Trybunału, że IACS, który jest najważniejszym narzędziem kontroli w ramach systemu pomocy obszarowej, premii zwierzęcych oraz jednolitych płatności obszarowych, stanowi skuteczny system ograniczający ryzyko występowania nieprawidłowych wydatków, jeśli jest prawidłowo stosowany;
85. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji o rozszerzenie stosowania systemu IACS oraz oczekuje, że Komisja zagwarantuje – zgodnie z planami i odpowiedziami przedstawionymi Parlamentowi – że odsetek wydatków na rolnictwo objętych systemem IACS będzie wynosił co najmniej 89 % w 2010 r. i 91,3 % w 2013 r.;
86. wyraża ubolewanie z powodu ustaleń Trybunału, z których wynika, że wydatki w ramach WPR są w dalszym ciągu obciążone istotnymi błędami oraz że kontrole i inspekcje prowadzone w ramach IACS nadal nie są skutecznie egzekwowane i nie są w pełni wiarygodne w niektórych państwach członkowskich, a zatem apeluje do Komisji o ponowne sprawdzenie, czy IACS został w pełni wdrożony we wszystkich państwach członkowskich UE-15 oraz czy uchybienia stwierdzone w 10 nowych państwach członkowskich UE są naprawiane;
87. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że Trybunał po raz kolejny wykrył problemy we wdrożeniu IACS w Grecji; w pełni popiera zamiar Komisji (przedstawiony swojej Komisji Kontroli Budżetowej), dotyczący dopilnowania, by obowiązujące prawodawstwo w sprawie zawieszenia płatności zostało ściśle wyegzekwowane, jeżeli rząd grecki nie naprawi istniejących problemów w określonym terminie;
88. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że działania rolno-środowiskowe w ramach programów rozwoju obszarów wiejskich są narażone na częste występowanie błędów, ponieważ rolnicy nie spełniają skomplikowanych warunków kwalifikowalności; jest zdania, że Komisja powinna należycie rozważyć zasadność kryteriów kwalifikowalności w przypadku wymienionych działań oraz przeanalizować możliwość ich uproszczenia;

89. zwraca uwagę na wspomnianą przez Komisję ewentualną konieczność zastosowania różnych poziomów akceptowalnego ryzyka dla obszaru rolno-środowiskowego w celu określenia równowagi między poprawą stanu i ochroną środowiska naturalnego a kosztami kontroli stosowanych środków; nalega jednak na zagwarantowanie właściwego stosowania i dostatecznej kontroli wydatków Wspólnoty oraz zwraca się do Komisji o dokładne zbadanie i oszacowanie ewentualnych kosztów i korzyści w zakresie działań rolno-środowiskowych, a także ich powiązania z pozostałymi obszarami wydatków, a także o przedstawienie sporządzonej analizy Radzie, Parlamentowi i Trybunałowi, w charakterze podstawy do omówienia potrzeby wprowadzenia określonych przez Komisję reform;
90. zwraca uwagę, że zważywszy, że nowa procedura finansowego rozliczania rachunków uwzględniła nieprawidłowo wypłacone środki, które państwa członkowskie uznały za nieściągalne, oraz kwoty, którymi Wspólnota jest obciążana na podstawie informacji dostarczanych przez państwa członkowskie, Komisja powinna obecnie przeprowadzić dokładną analizę, aby uzyskać pewność budżet Wspólnoty jest obciążany zobowiązaniami w sposób zasadny;
91. przypomina również, że koszty korekt finansowych ponoszą państwa członkowskie, zazwyczaj podatnicy, a nie beneficjenci nieprawidłowo wypłaconych kwot pomocy;
92. zwraca uwagę, że według Trybunału podczas kontroli systemu płatności jednolitych (po raz pierwszy w 2006 r.) Komisja nie określiła wymaganego zakresu ani stopnia szczegółowości tych prac jednostek certyfikujących, przy czym niektóre z nich (na przykład we Włoszech) wyłączyły ze swoich prac weryfikację uprawnień do płatności i odnotowały to w swoich certyfikatach, zaś Komisja zaakceptowała to bez uwag;
93. wyraża ubolewanie, że poziom nieprawidłowych płatności w ramach WPR nie jest jeszcze znany Komisji ani nie został przez nią oszacowany w sposób, który Trybunał uznaje za odpowiedni; zwraca uwagę, że Trybunał ustalił, że niemożliwe okazało się zastosowanie korekt do nieprawidłowych płatności szacowanych na kwotę do 100 mln EUR, ponieważ nieprawidłowości te wykryto po upływie dwuletniego terminu; zwraca się do Komisji o przydzielenie wystarczających zasobów na potrzeby kontroli zgodności, aby dokonać korekt nieprawidłowych płatności w przewidzianym terminie;
94. jest zdania, że Komisja powinna usunąć wszelkie uchybienia wskazane przez Trybunał w sprawozdaniu rocznym, tak aby zapewnić większy poziom wiarygodności prac jednostek certyfikujących;
95. zwraca uwagę na wnioski zawarte pkt 5.20 i 5.21 sprawozdania rocznego Trybunału oraz apeluje do Komisji o usprawnienie kontroli w Zjednoczonym Królestwie, która nie zapewniła zgodności z prawodawstwem wspólnotowym podczas przydzielania uprawnień oraz wypłacania jednolitych płatności i pomocy na rozwój obszarów wiejskich właścicielom gruntów dzierżawionych i uprawianych przez innych rolników, a także w kilku innych państwach członkowskich (Austrii, Irlandii i Zjednoczonym Królestwie), które nie zapewniły prawidłowego stosowania niektórych kluczowych elementów systemu płatności jednolitych oraz rozszerzyły konsolidację uprawnień poza granice przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników ⁽¹⁾;
96. zwraca uwagę na niezwykle zdecydowane stwierdzenie Komisji, zarówno w odpowiedziach dla Trybunału (pkt 5.27 sprawozdania rocznego) oraz przed swoją Komisją Kontroli Budżetowej, zgodnie z którym beneficjent kwalifikuje się do wsparcia dla rolnictwa, wyłącznie gdy prowadzi działalność rolniczą; oczekuje, że Komisja zbada przypadki stwierdzone przez Trybunał i dopilnuje, by nie dokonywano płatności – oraz by je odzyskano, jeżeli zostały zostały dokonane – na rzecz właścicieli gruntów, którzy nie prowadzą na nich działalności rolniczej;
97. w świetle stwierdzenia Trybunału, zgodnie z którym ponad 700 nowych beneficjentów kwalifikuje się do takich kategorii jak kluby golfowe, kluby krykieta, parki rozrywki/ogrody zoologiczne, kluby jeździeckie, przedsiębiorstwa kolejowe, samorządy miejskie i inne, zwraca się do Komisji o przedstawienie przeglądu i oceny zmian w zasadach przydzielania wsparcia rolniczego tego rodzaju beneficjentom kwalifikującym się do wsparcia na mocy obowiązujących obecnie przepisów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 1.

98. przypomina państwom członkowskim o możliwości wywierania wpływu i decydowania na szczeblu krajowym o zawężeniu zakresu działalności i beneficjentów kwalifikujących się do finansowania; zwraca się do Komisji o przedstawienie – zgodnie z zaistniałymi zdarzeniami i dokonaną przez siebie oceną planowanego wykorzystania środków wsparcia – wniosku dotyczącego dostosowania lub zmiany zasad;

Działania strukturalne, zatrudnienie i sprawy socjalne

99. przypomina, że w 2006 r. środki wspólnotowe przeznaczone na finansowanie polityk strukturalnych wyniosły ogółem 32,4 mld EUR; zwraca uwagę, że w 2007 r. kwota ta zwiększyła się do 46,4 mld EUR, nie uwzględniając współfinansowania przez państwa członkowskie;
100. z dużym zaniepokojeniem zauważa, że w sprawozdaniu rocznym Trybunał zaznaczył, że w zwrotach wydatków związanych z projektami w ramach polityk strukturalnych występuje istotny poziom błędów oraz że odsetek zwrotów w próbie obarczonych błędem wyniósł 44 %, a „przynajmniej 12 % łącznej kwoty zwróconych wydatków projektowych w ramach polityk strukturalnych nie powinno być zostać objęte zwrotem”;
101. z głębokim zaniepokojeniem odnotowuje uwagi Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którymi:
- a) w przypadku jedynie 31 % kontrolowanych przez niego projektów zwrot kosztów był prawidłowy i nie wystąpiły błędy zgodności;
 - b) systemy kontroli w państwach członkowskich są na ogół nieskuteczne lub jedynie umiarkowanie skuteczne;
 - c) niewiele ponad połowa kontroli Komisji zbadanych przez Trybunał posiada wszystkie cechy skutecznego narzędzia nadzoru;

wyraża ubolewanie z powodu wniosku Trybunału, który z wystarczającą pewnością stwierdza, że przynajmniej 12 % łącznej kwoty zwróconych wydatków projektowych w ramach polityk strukturalnych nie powinno być zostać objęte zwrotem;

102. za niedopuszczalny uważa fakt, że według Trybunału systemy kontroli na pierwszym poziomie w państwach członkowskich są na ogół nieskuteczne lub jedynie umiarkowanie skuteczne, a szereg władz krajowych i regionalnych nie przywiązuje dostatecznej wagi do zarządzania środkami finansowymi UE; zauważa, że w 2006 r. w próbie kontrolnej Trybunału (19 systemów kontroli na pierwszym poziomie) żaden z systemów nie był skuteczny, jedynie 6 było umiarkowanie skutecznymi, a 13 nieskutecznymi, w związku z czym w porównaniu z rokiem 2005 nie osiągnięto postępów w dziedzinie funduszy strukturalnych; jest bardzo zaniepokojony niemożnością wyraźnego przyznania przez Radę, że ponosi ona odpowiedzialność za tę sytuację, która w dużej mierze wynika z nieodpowiednich kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie;
103. wzywa zatem Komisję do wykorzystania kontroli *ex post* w celu sprawdzenia, czy w państwach członkowskich wprowadzone zostały systemy nadzoru i kontroli na okres 2007–2013, oraz do regularnego podejmowania dalszych działań w tym zakresie;
104. wyraża również ubolewanie, że według Trybunału Komisja prowadzi zaledwie umiarkowanie skuteczny nadzór systemów kontroli w państwach członkowskich, co nie zapobiegnie zwrotowi zawyżonych lub niekwalifikowalnych wydatków;
105. z ubolewaniem zauważa, że, jak zaznaczył Trybunał, w przypadku wydatków w ramach polityk strukturalnych (takich jak WPR i polityki wewnętrzne) skomplikowane lub niejasne kryteria kwalifikowalności lub złożone wymogi prawne negatywnie wpływają na legalność i prawidłowość transakcji leżących u ich podstaw;

106. za niedopuszczalny uznaje fakt, że według Komisji⁽¹⁾ należy oczekiwać niewielkich postępów w zakresie uproszczenia istniejących przepisów rządzących Funduszami Strukturalnymi w latach 2007–2013, a dalsze uproszczenie zostanie zaproponowane dopiero w następnym okresie prawodawczym;
107. wzywa Komisję do realizacji zalecania pokontrolnego Trybunału Obrachunkowego (pkt 6.45 sprawozdania rocznego) dotyczącego Funduszu Spójności oraz do jak najszybszego przedstawienia władzy prawodawczej dalszych wniosków mających na celu uproszczenie, dotyczących między innymi jasnych i prostych przepisów, wytycznych i kryteriów kwalifikowalności;
108. całkowicie zgadza się w tej kwestii z Trybunałem Obrachunkowym i uważa, że władze państw członkowskich pełnią bardzo istotną rolę w procesie skutecznej realizacji funduszy strukturalnych, a Komisja powinna wzmocnić ich kontrole i podjąć dodatkowe działania celem nadzoru nad instytucjami zarządzającymi w państwach członkowskich;
109. wyraża ubolewanie z powodu braku zachęt dla państw członkowskich do skutecznej kontroli wydatków, ponieważ dane państwo członkowskie może podmienić wydatki kwalifikowalne wydatkami niekwalifikowalnymi stwierdzonymi przez Komisję lub Trybunał; zwraca się do Komisji o dopilnowanie, aby w przyszłości wyłącznie nieprawidłowości stwierdzone przez same państwa członkowskie mogły zastępować inne wydatki bez utraty środków finansowych przeznaczonych dla danego państwa członkowskiego;
110. z zadowoleniem przyjmuje powyższy plan działania na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad wspólnym zarządzaniem działaniami strukturalnymi, zawierający 37 środków, których celem jest zmniejszenie kwot nieprawidłowych płatności dokonywanych przez państwa członkowskie; z zadowoleniem przyjmuje również zobowiązanie Komisji, które ogłosiła ona publicznie podczas przesłuchania w Komisji Kontroli Budżetowej w dniu 25 lutego 2008 r., dotyczące przedstawiania Parlamentowi kwartalnych sprawozdań z postępów w realizacji tego planu działania; oczekuje, że Komisja usprawni system sprawozdawczości we współpracy z Trybunałem; wzywa Komisję, aby wykonując przewidziane Traktatem kompetencje w zakresie wykonania budżetu, przy poszanowaniu zasady należytego zarządzania finansami, podjęła we współpracy z państwami członkowskimi następujące działania dotyczące dzielonego zarządzania funduszami strukturalnymi:
- a) podjęcie oficjalnego zobowiązania do pełnej realizacji planu działania, a w szczególności zobowiązanie się do:
 - składania kwartalnych sprawozdań z postępów mierzonych w miarę możliwości ilościowo, a nie jakościowo, w formie możliwej do przyjęcia przez Trybunał Obrachunkowy, w szczególności do przedłożenia sprawozdań z postępów do dnia 31 października 2008 r. i 31 stycznia 2009 r.,
 - przedstawiania kompletnych i dokładnych sprawozdań kwartalnych z korekt i kwot odzyskanych przez Komisję, w szczególności do przedłożenia sprawozdań z postępów do dnia 31 października 2008 r. i 31 stycznia 2009 r.,
 - uzyskania od państw członkowskich informacji o korektach, których dokonały w drodze wycofania projektów lub dzięki wykryciu błędów, w szczególności do przedłożenia sprawozdań z postępów do dnia 31 października 2008 r. i 31 stycznia 2009 r., po weryfikacji przez Komisję kompletności i dokładności tych danych;
 - b) podjęcie dodatkowych środków, aby zapobiec występowaniu błędów w przyszłości, w szczególności poprzez ulepszenie kontroli na pierwszym poziomie;
111. zwraca się do Komisji o przedstawienie tabeli wyników wraz z ostatecznym terminem realizacji tego planu działania, w tym również wspólnego systemu wskaźników ilościowych i terminów pośrednich jego realizacji;

⁽¹⁾ Oświadczenie Komisji w działaniu 1 zawartym w swoim wyżej wymienionym sprawozdaniu w sprawie postępów z 2008 r. w sprawie realizacji planu działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej.

112. jest zdania, że Komisja powinna skoncentrować się na niezawodności krajowych systemów monitorowania i sprawozdawczości, wytycznych dla państw członkowskich i ujednoczeniu standardów kontroli oraz że każdorazowo powinna podawać podział według państw członkowskich;
113. oczekuje wszczęcia przez Komisję postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wobec tych państw członkowskich, które nie dopełniły swoich zobowiązań wynikających z rozporządzeń w sprawie funduszy strukturalnych, rozporządzenia finansowego i dotyczących go przepisów wykonawczych oraz porozumienia międzyinstytucjonalnego, w szczególności wobec tych, które nie przedstawiają sprawozdań dotyczących odzyskanych kwot i korekt finansowych, oraz tych, które nie przedstawiają sprawozdań rocznych zgodnie z wytycznymi, lub tych, w przypadku których jakość sprawozdań rocznych jest nieodpowiednia;
114. podkreśla znaczenie wytycznych Komisji dotyczących efektywnej realizacji porozumienia międzyinstytucjonalnego; jest zdania, że z wytycznych tych powinno przede wszystkim przynajmniej wynikać spełnienie wymagań przewidzianych rozporządzeniem sektorowym dotyczącym rolnictwa (tj. podpisanie poświadczenia wiarygodności przez dyrektora instytucji zarządzającej i dołączenie do niego sprawozdania certyfikacyjnego);
115. utrzymuje, że Komisja powinna wszcząć procedury zawieszenia płatności wobec państw członkowskich, których systemy kontroli na pierwszym poziomie są nieodpowiednie, i że musi przyspieszyć nakładanie sankcji oraz przedstawić Parlamentowi konkretny plan dotyczących terminów i sankcji stosowanych po stwierdzeniu nieprawidłowości;
116. podkreśla konieczność przedstawiania przez Komisję możliwych do objęcia kontrolą sprawozdań dotyczących korekt i kwot odzyskanych (przypadków cofnięcia finansowania, kwot odzyskanych przez państwa członkowskie, kwot odzyskanych przez Komisję, korekt netto, zawieszenia płatności) w przypadku wszystkich niesłusznych płatności dla wszystkich funduszy, wraz z dokładnym określeniem poszczególnych kategorii korekt finansowych, a ponadto domaga się, aby leżąca u ich podstaw dokumentacja była w pełni dostępna dla Trybunału; oczekuje, że Komisja wyraźnie powiąże kwoty odzyskane z rokiem, w którym doszło do nieprawidłowości oraz opracuje te systemy sprawozdawczości we współpracy z Trybunałem Obrachunkowym;
117. zwraca uwagę na oświadczenie Komisji, zgodnie z którym dzięki skuteczności kontroli *ex post* nie dojdzie do utraty żadnych kwot niesłusznie wypłaconych w 2006 r.; oczekuje, że Komisja przedstawi Parlamentowi obiektywne, jasne i pełne informacje dotyczące zdolności Komisji do odzyskania niesłusznie wypłaconych kwot, wraz z dowodem na poparcie powyższego;
118. przypomina działanie 11N⁽¹⁾, którego termin wdrożenia wyznaczony był na 31 grudnia 2007 r., i wzywa Komisję do jak najszybszego wdrożenia tego działania;
119. jest zaniepokojony stwierdzeniem Komisji, zawartym w wyżej wymienionym sprawozdaniu z postępów z 2008 r., zgodnie z którym w centralnym systemie finansowo-księgowym zostaną zarejestrowane jedynie kwoty, których odzyskiwanie rozpoczęło się w 2008 r.; w związku z tym wzywa Komisję do zarejestrowania w centralnym systemie finansowo-księgowym informacji dotyczących organu kontrolnego i rodzaju błędu oraz do wpisania ze skutkiem wstecznym wszystkich kwot odzyskanych w latach 1994–1999 i 2000–2006;
120. w tym kontekście zwraca się do Komisji o przedstawienie oceny efektywności i skuteczności wieloletnich systemów odzyskiwania środków oraz uwzględnienie informacji na ten temat w sprawozdaniu finansowym za rok 2008 lub 2009;
121. oczekuje, że Komisja przedstawi Parlamentowi ocenę jakości wszystkich otrzymanych sprawozdań rocznych dotyczących rolnictwa, polityki strukturalnej i rybołówstwa; ocena ta powinna zawierać podział według państw członkowskich i obszarów polityki oraz przedstawiać opinię dotyczącą ogólnej wiarygodności i ogólną analizę, której można na ich podstawie dokonać;

⁽¹⁾ Działanie 11N brzmi: „W celu stwierdzenia, czy system odzyskiwania środków oraz system kompensacji działają efektywnie, Komisja, ustalając kwoty odzyskane w latach 2005–2006 oraz ich związek z błędami zidentyfikowanymi w trakcie kontroli sporządzi typologię błędów dla zarządzania bezpośredniego oraz określi związek pomiędzy kwotami odzyskanymi, korektami finansowymi i dostosowaniami płatności, natomiast w przypadku zarządzania dzielonego Komisja zbada wiarygodność krajowych systemów sprawozdawczości i monitorowania”.

122. wyraża ubolewanie z powodu niespójności informacji podanych przez samą Komisję na temat korekt finansowych i odzyskanych kwot i spodziewa się, że informacje przedstawione na potrzeby udzielenia absolutorium będą dotyczyć dokładnie takich samych definicji korekt finansowych jak w powyższych sprawozdaniach trzymiesięcznych;
123. zwraca się do Komisji o przedstawienie podczas przeglądu śródkresowego sprawozdania z wyników funkcjonowania systemu „paktów zaufania”, łącznie z podstawową kwestią, czy można uznać, że paktu te mają wartość dodaną, oraz o przedstawienie prognozowanych wyników i wiarygodności;
124. oczekuje, że Komisja będzie co roku przedstawiać mu sprawozdania w sprawie spełnienia lub nieprzestrzegania przez państwa członkowskie ich zobowiązań wynikających z rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych i porozumienia międzyinstytucjonalnego; z zadowoleniem przyjmuje otrzymanie przez Komisję krajowych podsumowań kontroli sektorowych wymaganych na mocy zmienionego porozumienia międzyinstytucjonalnego i zmienionego rozporządzenia finansowego; ubolewa jednak nad faktem, że nie wszystkie państwa członkowskie spełniły ten wymóg; wzywa Komisję do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wobec tych państw członkowskich, które nie dostarczyły krajowych podsumowań kontroli sektorowych;
125. zwraca się do Komisji, aby na potrzeby absolutorium za rok budżetowy 2007 przedstawiła dane liczbowe obliczone zarówno metodą kasową, jak i memoriałową, wraz z wyraźnym wskazaniem, czy dane te są roczne czy wieloletnie, jasnym podaniem charakteru korekt finansowych: korekty ryczałtowe (w przypadku uchybień w systemie), kwoty odzyskane na poziomie beneficjentów końcowych, odpowiednie ulepszenia w systemie ABAC, oraz spodziewa się, że informacje przedstawione na potrzeby udzielenia absolutorium będą dotyczyć dokładnie takich samych definicji korekt finansowych, o jakie wnioskowano w przypadku innych publikowanych w ciągu roku sprawozdań z korekt finansowych;
126. wzywa Komisję do poinformowania go, po zamknięciu ostatniego projektu z roku budżetowego 2006, o wysokości sumy odzyskanych płatności oraz, jeżeli dotyczy, o wszelkich stratach i ich przyczynach;
127. z zaniepokojeniem stwierdza znaczny spadek wielkości płatności w niektórych starych państwach członkowskich UE, co doprowadziło do gwałtownego wzrostu zobowiązań pozostających do spłaty (RAL);
128. przypomina Komisji, że jakość systemów audytu w istotny sposób oddziałuje na ocenę projektu, a zatem ściśle uregulowanie kwestii jakości procedur kontroli finansowej będzie miało kluczowe znaczenie w przyszłości.
129. jest poważnie zaniepokojony faktem, że podobnie jak w 2005 r. zaległe zobowiązania budżetowe wciąż rosną oraz obawia się, że fakt ten w połączeniu ze zmianą zasady $n+2$ na $n+3$, którą niektóre państwa członkowskie muszą wdrożyć w okresie 2007–2013, może pogorszyć istniejącą sytuację, co doprowadzi do wydłużenia czasu, w jakim środki przekazywane są odbiorcom końcowym, oraz do coraz częstszych przypadków niezachowania rocznego charakteru i ram czasowych programu;
130. podziela opinię Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którą konieczne jest zwiększenie skuteczności słabych systemów kontrolnych państw członkowskich, aby umożliwić zapobieganie błędom w początkowych fazach projektów, oraz uważa, że niezbędne jest dogłębne przeszkolenie urzędników państwowych zaangażowanych w ocenę i analizę projektów, w sposób pozwalający na łączenie takich szkoleń z konieczną szybkością w zakresie wykorzystywania funduszy strukturalnych;
131. uznaje wyjątkowe znaczenie zalecenia Komisji dla państw członkowskich, zgodnie z którym powinny one już od teraz zacząć wykorzystywać ułatwienia przewidziane w nowym rozporządzeniu w sprawie funduszy strukturalnych⁽¹⁾, w szczególności korzystając ze środków ryczałtowych na koszty pośrednie w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, które jednak muszą kształtować się na możliwie niskim i zrozumiałym poziomie;
132. uważa za kluczowe zbadanie rozwoju polityki strukturalnej za pomocą użytecznych wskaźników i celów, które powinny być porównywalne między sobą i możliwie w jak największym stopniu sumujące się w perspektywie krótkoterminowej, pozwalając dzięki temu na uniknięcie ocen nieuchronnie ogólnych i przybliżonych oraz zbyt późnych, aby umożliwić korekty;

⁽¹⁾ Przepisy dotyczące funduszy strukturalnych 2007–2013 (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 1).

Polityka wewnętrzna

133. z zaniepokojeniem odnotowuje, że ponownie w przypadku polityki wewnętrznej kontrola Trybunału ujawniła dwa istotne uchybienia, z jednej strony „istotny poziom błędów w płatnościach dla beneficjentów”, a z drugiej w systemach nadzoru i kontroli w Komisji, które „nie zmniejszają dostatecznie nieodłącznego ryzyka zwrotu zawyżonych kosztów” (sprawozdanie roczne za 2006 r., wnioski, pkt 7.30);
134. zwraca uwagę, że, podobnie jak w poprzednich latach, Trybunał podkreślił także uporczywe opóźnienia ze strony Komisji w płatnościach dla beneficjentów;
135. wyraża głębokie ubolewanie z powodu krytycznej oceny Trybunału w tym zakresie, zważywszy, że dziedzina ta jest objęta bezpośrednim zarządzaniem finansowym Komisji, oraz apeluje do Komisji o dołożenie wszelkich starań, aby uniknąć podobnej liczby uchybień w następnym roku;
136. jest zdania, że uproszczenie stosowanych obliczeń w przypadku zadeklarowanych kosztów jest konieczne dla naprawienia sytuacji, a zatem zwraca się do Komisji o kontynuowanie starań o wprowadzenie zasad, których stosowanie jest najłatwiejsze dla beneficjentów programów;
137. podkreśla, że Komisja ma obowiązek przestrzegać przepisów rozporządzenia finansowego w zakresie terminów realizacji wydatków, oraz zwraca się do Komisji o podjęcie bardziej zdecydowanych działań w celu wyeliminowania obecnych powtarzających się opóźnień w dokonywaniu płatności;
138. z zadowoleniem przyjmuje możliwość deklarowania kosztów pośrednich na cele dotacji na podstawie ryczałtowej, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1081/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego ⁽¹⁾;
139. wzywa państwa członkowskie, aby we współpracy z Komisją usprawniły swoje systemy nadzoru i kontroli kosztów deklarowanych przez beneficjentów wkładów finansowych;
140. zgadza się z opinią Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którą zarządzanie finansowe polityką wewnętrzną wymaga poprawy i wysiłków na rzecz uproszczenia zasad mających zastosowanie do programów, poprzez stosowanie finansowania na podstawie kwot stałych i przejścia na system finansowania opierający się na wynikach;
141. zauważa, że obchodzony w 2006 r. Europejski Rok Mobilności Pracowników umożliwił – pomimo niewielkiego budżetu – ukazanie niektórych nierówności i barier w swobodnym przepływie, lecz nie umożliwił rzeczywistych zmian;
142. z zadowoleniem przyjmuje inwestycje w nową platformę EURES, zainaugurowaną w 2006 r., która już wykazała się wartością dodaną dla rzeczywistej mobilności i wolnego przepływu na europejskim rynku pracy; pomimo tych inwestycji zauważa jednak, że napotkano na wiele barier językowych, co pozwala stwierdzić, że dobrym rozwiązaniem byłoby przyjęcie podejścia językowego podobnego do rozwiązania stosowanego w europejskich programach mobilności studentów, gdyż jest ono być może bardziej skuteczne;

Transport i turystyka

143. odnotowuje, że w budżecie na 2006 r. – w formie ostatecznie przyjętej i zmienionej w ciągu roku – na politykę transportową ujęto kwotę w wysokości 963,8 mln EUR w środkach na zobowiązania, a kwotę w wysokości 891,4 mln EUR – w formie środków na płatności; odnotowuje ponadto, że z powyższych kwot:
 - dla transeuropejskich sieci transportu (TEN-T) udostępniono 699,8 mln EUR w środkach na zobowiązania, a 684 mln EUR w środkach na płatności,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 12.

- na cel bezpieczeństwa transportu udostępniono 18,1 mln EUR w zobowiązaniach, a 19,1 mln EUR – w płatnościach,
 - na program Marco Polo udostępniono 36 mln EUR w zobowiązaniach, a 11,7 mln EUR – w płatnościach;
 - na projekt pilotażowy dotyczący bezpieczeństwa transportu drogowego udostępniono 5,5 mln EUR w zobowiązaniach i płatnościach, a środki na płatności obniżono do 0,15 mln EUR w ramach przesunięcia zbiorowego;
144. z radością przyjmuje stale wysokie poziomy wykorzystania środków zarówno na zobowiązania, jak i na płatności, dotyczące projektów TEN-T, które to poziomy osiągnęły prawie 100 %, i wzywa państwa członkowskie do zapewnienia udostępniania właściwego finansowania z budżetów krajowych, by sprostać temu zobowiązaniu wspólnotowemu;
145. z troską odnotowuje niski poziom wykorzystania środków na pokrycie zobowiązań w zakresie bezpieczeństwa transportu (34 %), na które dokonano zobowiązania w 2007 r. poprzez przeniesienie dużej części kwoty pierwotnie udostępnionej w 2006 r., a także niski poziom wykorzystania środków na płatności programu Marco Polo (44,8 %), a szczególnie zaniepokojony jest bardzo niskim poziomem wykorzystania środków na płatności projektu pilotażowego w dziedzinie bezpieczeństwa TEN-T w sektorze drogowym (29,6 %), co częściowo wynika z późnego podpisania umów, a tym samym opóźnionym rozpoczęciem projektu pilotażowego; wzywa zatem Komisję, by w przyszłości ogłaszała zaproszenia do składania wniosków oraz przetargi tak wcześnie, jak to możliwe, aby w pełni móc wykorzystać środki na zobowiązania i na płatności;
146. wzywa Komisję oraz władzę budżetową do zapewnienia, by wraz z przyjęciem budżetu na projekt pilotażowy osiągnęto właściwą równowagę między środkami udostępnionymi na pokrycie zobowiązań, a środkami na pokrycie płatności, oraz by równowaga ta odzwierciedlała fakt, że doprowadzenie projektów do etapu płatności zwykle przekracza rok budżetowy;
147. odnotowuje z zadowoleniem, że przeprowadzona przez Trybunał Obrachunkowy analiza wdrożenia standardów kontroli wewnętrznej w zakresie prawidłowości i legalności transakcji finansowych wykazuje, że operacje przeprowadzone w Dyrekcji Generalnej ds. Energii i Transportu zgodne są z wymogami w dziedzinie analizy i zarządzania ryzykiem, zarządzania informacjami, sprawozdawczości co do nieprawidłowości i nadzoru; mimo to wzywa Dyrekcję Generalną ds. Energii i Transportu do korzystania z analizy typów i poziomów błędów, aby rozwinąć opartą na ryzyku strategię kontroli w swej ocenie *ex ante* zastawień kosztów otrzymanych od beneficjentów dofinansowania;
- Rynek wewnętrzny i ochrona konsumentów*
148. z zadowoleniem przyjmuje krytyczne uwagi na temat polityki w zakresie rynku wewnętrznego, polityki celnej i ochrony konsumentów, zawarte w sprawozdaniu rocznym Trybunału Obrachunkowego;
149. uważa, że 85 % wskaźnik wykonania linii budżetowej 12 02 01 w obszarze polityki rynku wewnętrznego wymaga poprawy w świetle oświadczenia Komisji, iż linii tej dotyczy wzrost środków na zobowiązania o 1,05 mln EUR, dodanych przez władzę budżetową w trakcie procedury budżetowej, a których to środków nie przewidziano w planowaniu budżetowym; przyznaje jednak, że wysiłki celem poprawy planowania budżetowego pokazują wskaźnik wykonania bliski 100 % w 2007 r.;
150. uważa, że 48 % wskaźnik wykonania linii budżetowej 14 02 01 w obszarze polityki celnej jest bardzo niski, co zdaniem Komisji spowodowane jest zmianą podejścia do procedury przetargowej, które wykazuje tendencję do przyjmowania raczej umów o długoterminowych ramach, a nie udzielania oddzielnych zamówień; docenia zatem, że wskaźnik wykonania wzrósł w 2007 r. do 83 %, co świadczy już o pozytywnym wyniku tej zmiany, ale nie zmienia faktu, że istnieje potrzeba dalszej poprawy w przyszłości;
151. z zadowoleniem przyjmuje 96 % wskaźnik wykonania linii budżetowej 17 02 01 w obszarze polityki ochrony konsumentów;

Wolności obywatelskie, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne

152. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w poziomie wykonania płatności budżetowych w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (86,3 % w porównaniu z 79,8 % w 2005 r.); wzywa Dyрекcję Generalną ds. Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa do kontynuowania wysiłków wyrażając jednocześnie ubolewanie z powodu stosunkowo niskiego poziomu wykonania zobowiązań (94,5 % w porównaniu z 97,7 % w 2005 r.); wzywa Dyрекcję Generalną ds. Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa do dołożenia wszelkich starań w celu maksymalnego zwiększenia poziomu wykonania zobowiązań i płatności w 2007 r. mimo opóźnień w procedurach legislacyjnych nad utworzeniem funduszy;
153. przyjmuje do wiadomości uwagi Trybunału Obrachunkowego zawarte w jego sprawozdaniu specjalnym nr 3/2007 w sprawie zarządzania Europejskim Funduszem na rzecz Uchodźców w latach 2000–2004; wzywa Komisję do uwzględnienia tych uwag, w szczególności w odniesieniu do wykonania Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców (ERF II) i innych funduszy utworzonych w 2007 r.;

Prawa kobiet i równość płci

154. przypomina Komisji, że – zgodnie z art. 3 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską – wspieranie równości mężczyzn i kobiet jest podstawowym zadaniem Wspólnoty, które powinno być respektowane we wszystkich jej działaniach; podkreśla ponadto, że Komisja musi zapewnić uwzględnienie równości płci przy wykonywaniu budżetu, a każde działanie musi być rozpatrywane z punktu widzenia różnic jego wpływu na mężczyzn i kobiety;
155. z zalem stwierdza, że nie wprowadzono jeszcze planowania budżetowego z uwzględnieniem kwestii płci; w związku z tym ponownie wzywa do uwzględnienia kwestii płci w ramach planowania budżetowego oraz finansowania programów wspólnotowych;
156. zauważa stale niski stopień wykorzystania środków programu Daphne i wzywa Komisję do podjęcia niezbędnych kroków w celu poprawy sytuacji i uniknięcia umorzenia środków;
157. jest zdania, że należy zwrócić większą uwagę na promocję udziału kobiet w społeczeństwie opartym na wiedzy i w rynku pracy, a w związku z tym na wysokiej jakości szkolenia oraz zatrudnienie kobiet w dziedzinie technologii informacyjnej i komunikacyjnej;

Badania i rozwój

158. z zadowoleniem przyjmuje sprawne i wyraźne działania podjęte przez zespół ds. badań w wyniku procedury udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2005 w celu usunięcia wymienionych uchybień; jest świadom, że efekty tych działań staną się widoczne dopiero w roku $n+2$;
159. z zadowoleniem przyjmuje poprawę w zakresie strategii kontroli Komisji oraz zwiększonej liczby kontroli finansowych *ex post* przeprowadzonych w ramach szóstego programu ramowego w 2006 r.;
160. zwraca jednak uwagę, że podobnie jak w poprzednich latach Trybunał wskazał istotne błędy w omawianej dziedzinie polityki i zwraca się do Komisji o kontynuowanie prowadzonych prac w celu znacznego ograniczenia liczby błędów w następnym roku;

Środowisko naturalne, zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności

161. uważa ogólny poziom wykonania pozycji budżetowych dotyczących środowiska, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności za zadowalający;

162. podkreśla w szczególności, że wykonanie programu LIFE III, na który przypada 58 % budżetu operacyjnego w obszarze działalności „Środowisko”, osiągnęło poziom 98,7 % w przypadku środków na zobowiązania;
163. zwraca jednak uwagę, że wykonanie niektórych środków na zobowiązania, np. w niektórych aspektach działań wspólnotowych w zakresie ochrony ludności i zanieczyszczenia mórz wydaje się być problematyczne, głównie ze względu na złą jakość przedłożonych wniosków i ofert oraz z powodu pewnych ograniczeń wynikających z podstawy prawnej, jak np. ograniczenie maksymalnego udziału finansowego Wspólnoty;
164. podkreśla, że ogólny poziom wykonania środków na płatności wyniósł w dziedzinie środowiska 85,76 %, co stanowi znaczący wzrost w porównaniu z 2005 r. (78,39 %);
165. zauważa, że poziom płatności w dziedzinie środowiska, zdrowia i bezpieczeństwa żywności jest relatywnie niski, przede wszystkim z powodu trudności w planowaniu potrzeb w odniesieniu do środków na płatności oraz częściowo ze względu na fakt, że część środków to środki niezróżnicowane i dlatego znaczna część płatności ma miejsce rok po zaciągnięciu zobowiązań; przyznaje, że Komisja zdana jest po części na szybkie przekazanie rachunków przez beneficjentów i zleceniobiorców i że kwoty ostatecznych płatności na projekty są częstokroć niższe, niż pierwotnie przewidywano;
166. wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków w celu poprawy procedur administracyjnych mających wpływ na wykonanie środków na zobowiązania i środków na płatności;

Kultura i edukacja

167. z zaniepokojeniem stwierdza, że kontrola zamówień w dziedzinie edukacji i kultury doprowadziła do korekty o 12,3 % kosztów niekwalifikowalnych na korzyść Komisji w wyniku kontroli, przez co kwestia nieczytelnego charakteru zwrotów w projektach niepoddanych kontroli pozostaje otwarta;
168. zwraca uwagę, że w kwestii polityki kulturalno-oświatowej, pomimo postępów dokonanych od 2005 r. wraz z ostatnią serią kontroli zapewniających dodatkowe informacje, instrument kontroli i nadzoru agencji krajowych nie został zmieniony, zaś nawet Dyrekcja Generalna ds. Edukacji i Kultury Komisji (DG EAC) musiała przyznać się do szeregu uchybień;
169. wyraża ubolewanie z powodu stwierdzonych przez Trybunał opóźnień w dokonywaniu płatności przez Komisję na rzecz beneficjentów oraz brak wiarygodnych informacji w DG EAC na temat tych płatności;
170. z zaniepokojeniem zwraca uwagę, że zgodnie ze sprawozdaniem rocznym Trybunału „Komisja nie stosowała się do przepisów rozporządzenia finansowego, które wymaga prowadzenia kontroli systemów zarządzania i kontroli krajowych agencji przed powierzeniem im realizacji działań wspólnotowych” (załącznik pkt 7.1);
171. z dużym zaniepokojeniem zauważa, że w przypadku programu e-Learning średnie koszty administracyjne przypadające na pomyślne zastosowanie wynoszą 22 000 EUR, natomiast średnia kwota przypadająca na dotację to jedynie 4 931 EUR; zwraca się do Komisji o wyjaśnienie tej znacznej nierównowagi i podjęcie środków zaradczych koniecznych do zmniejszenia tej różnicy;
172. zwraca uwagę, że zgodnie z rocznym sprawozdaniem z działalności DG EAC za 2006 r. Komisja realizuje kilka planów działania (co najmniej sześć) w celu naprawienia uchybień w zakresie zarządzania, lecz wyraża ubolewanie z powodu braku jasności obecnej sytuacji; wyraża ubolewanie z powodu braku konkretnych odpowiedzi podczas przesłuchania przygotowującego do bieżącej procedury udzielenia absolutorium;

173. zwraca się do Komisji o przedstawienie przedmiotowo właściwej Komisji ds. Kontroli Budżetowej pełnego i aktualnego wykazu krajowych agencji oraz stanu analizy przedłożonych przez te agencje poświadczeń wiarygodności, a także apeluje do Komisji o poprawę zakresu, jakości oraz monitorowania kontroli krajowych agencji w dziedzinie edukacji i kultury;
174. zwraca uwagę na powtarzane wielokrotnie przez Trybunał zalecenie, „aby nadal dążyć do uproszczenia zasad dotyczących tych programów, w miarę możliwości częściej stosując finansowanie na zasadzie ryczałtowej, i aby przejść na system finansowania oparty na rezultatach”; wzywa zatem do dalszego uproszczenia i szerszego stosowania rozwiązań ryczałtowych;
175. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Trybunału Obrachunkowego dla Komisji dotyczące większego wykorzystania, zgodnie z rozporządzeniem finansowym, płatności ryczałtowej oraz stawek ryczałtowych, co ma usprawnić przyznawanie dotacji;
176. odnotowuje, że agencje krajowe zarządzają około 70 % środków budżetowych na edukację i kulturę; zauważa z zaniepokojeniem, że w roku 2006 w kilku przypadkach wykryto poważne oraz systematyczne błędy w zarządzaniu funduszami; uznaje jednocześnie, że Komisja podejmuje działania zmierzające do wzmocnienia kontroli; oczekuje od Komisji sprawozdania w sprawie rezultatów przedsięwziętych środków przed procedurą udzielania absolutorium w odniesieniu do 2007 roku;
177. podziela pogląd, że dla zapewnienia zadawalającego funkcjonowania agencji krajowych państwa członkowskie winny mieć większą świadomość swojej odpowiedzialności; wyraża nadzieję, że nowe „oświadczenie o wiarygodności” złożone przez władze państw członkowskich usprawni krajowe procedury kontroli i audytu agencji krajowych;
178. wzywa Komisję do wydania precyzyjnych wytycznych dotyczących przejrzystości procedur składania wniosków oraz procedur selekcyjnych w odniesieniu do programów wieloletnich; oczekuje, wraz z agencjami wykonawczymi i agencjami krajowymi, dalszej poprawy komunikacji z kandydatami i beneficjentami;
179. jest zaniepokojony brakami w dostępnych danych, jeśli chodzi o pewne aspekty wdrażania programów wieloletnich; w szczególności domaga się szczegółowych informacji od Komisji na temat zakresu niedotrzymywania terminu płatności w stosunku do beneficjentów; popiera nową inicjatywę własną Rzecznika Praw Obywatelskich przeprowadzenia dochodzenia w tej sprawie; zauważa, że w 2007 r. 23 % funduszy dotarło do beneficjentów z opóźnieniem; odnotowuje, że Komisja pracuje aktualnie nad dokonaniem rewizji definicji opóźnienia w płatnościach i oczekuje w tej sprawie dalszych informacji;
180. odnotowuje zwiększenie podjętych przez Komisję starań zmierzających do rozszerzenia potencjału jej narzędzi służących do komunikacji z obywatelami; zachęca Dyрекcję Generalną ds. Komunikacji do lepszego wykorzystania uproszczonych mechanizmów finansowania działań na rzecz społeczeństwa obywatelskiego zgodnie z wytycznymi DG ds. Edukacji i Kultury w programie Europa dla obywateli;

Działania zewnętrzne

181. wzywa Komisję do przedstawienia definicji organizacji pozarządowej, z naciskiem nie tylko na aspekty prawne, lecz również na sposób zapewniania pozarządowego finansowania tych organizacji;
182. przypomina, że w 2006 r. na działania zewnętrzne wydano ogółem 5,867 mld EUR, a płatności wyniosły 5,186 mld EUR; z zaniepokojeniem zauważa następujące ustalenia sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego :

— na szczeblu organizacji wdrażających projekty skontrolowana próba obciążona była wysokim poziomem błędów,

- nadal występowały uchybienia w systemach nadzoru i kontroli, które mają zapewniać legalność i prawidłowość na poziomie organizacji wdrażających projekty,
 - obszarami najwyższego ryzyka były ponownie procedury udzielania zamówień, kwalifikowalność wydatków na szczeblu projektów i braki w dokumentacji poświadczającej;
183. wyraża ubolewanie, że w przypadku rocznego sprawozdania z działalności DG AIDCO Trybunał Obrachunkowy podkreślił, że „ani roczne sprawozdanie z działalności, ani oświadczenie Biura Współpracy EuropeAid nie odzwierciedlają w wystarczającym stopniu wykrytego przez Trybunał istotnego poziomu błędów oraz uchybień w systemach nadzoru i kontroli, które mają zapewniać legalność i prawidłowość transakcji na poziomie organizacji wdrażających projekty w obszarze działań zewnętrznych” (pkt 2.17 i tabela 2.1 sprawozdania rocznego);
184. również z ubolewaniem zauważa, że ponownie analiza rocznych planów zarządzania niektórych dyrekcji generalnych nie uwzględnia zewnętrznych audytorów projektów ani rozmaitych rodzajów ryzyka właściwych dla różnych organizacji wdrażających (takich jak organizacje pozarządowe, organizacje międzynarodowe, instytucje rządowe itp.) i metod finansowania (takich jak: dotacja, pomoc budżetowa, fundusz powierniczy itp.) (pkt 8.28 sprawozdania rocznego);
185. z zaniepokojeniem zauważa, że ustalenia Trybunału Obrachunkowego odnoszące się do powyższych kwestii były takie same jak w sprawozdaniu rocznym Trybunału za 2005 r., tj. niespójność przedłożonych centrali informacji z kontroli zewnętrznej, brak systematycznej centralizacji tych informacji, która pozwalałaby na wyciągnięcie wniosków, oraz niedostateczne działania następcze, w związku z czym zwraca się do Komisji o pilne zareagowanie na te ustalenia;
186. wyraża również ubolewanie, że zgodnie ze sprawozdaniem rocznym Trybunału Obrachunkowego „dział audytu wewnętrznego nie zapewnia na obecnym etapie corocznej ogólnej oceny kontroli wewnętrznej w EuropeAid i DG ECHO (...) Pomimo utworzenia w 2006 r. dwóch dodatkowych stanowisk pracy w dziale audytu wewnętrznego przy obecnym stanie personelu nierealne wydaje się przeprowadzenie w ramach proponowanego trzyletniego cyklu kontroli wszystkich obszarów wskazanych w ocenie priorytetów kontroli w EuropeAid” (pkt 8.30 sprawozdania rocznego);
187. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie ogólnej rocznej oceny aktualnego stanu kontroli wewnętrznej w DG AIDCO oraz o ocenę, czy konieczne są dodatkowe stanowiska pracy w dziale audytu wewnętrznego;
188. zwraca uwagę na skrytykowaną przez Trybunał Obrachunkowy sytuację w zakresie prac kontrolnych *ex post* (pkt 8.23 i 8.33 sprawozdania rocznego) i zwraca się do Komisji o regularne informowanie Komisji Kontroli Budżetowej o krokach podjętych w celu zaradzenia tej sytuacji;
189. zwraca się do Komisji o dopracowanie oceny ryzyka DG AIDCO poprzez odniesienie do ustaleń audytorów na szczeblu projektu oraz dokonanie rozróżnienia dotyczącego poszczególnych rodzajów organizacji wdrażającej i metody finansowania;
190. zwraca się do DG AIDCO o ulepszenie zakresu wymagań i obowiązków w przypadku kontroli zewnętrznych, tak aby obejmowały one wszystkie znane obszary ryzyka, w tym weryfikację zgodności z wymaganiami Komisji dotyczącymi procedur udzielania zamówień i kwalifikowalności wydatków;
191. podkreśla, że w latach 2000–2006 wkłady finansowe UE na rzecz ONZ wzrosły o 700 % (z 200 mln EUR w 2000 r. do 1,4 mld EUR w 2007 r.); nie może zrozumieć braku monitorowania środków finansowych przekazanych międzynarodowym funduszom powierniczym przez Komisję;
192. w tym kontekście wyraża zaniepokojenie brakiem podstawowych informacji niezbędnych organowi udzielającemu absolutorium do świadomego udzielenia absolutorium z wykorzystania środków finansowych ujętych w dziale dotyczącym działań zewnętrznych;

193. utrzymuje, że pilnie należy opracować ujednoczony system informacyjny w celu zapewnienia organowi udzielającemu absolutorium w szczególności, a społeczeństwu w ogóle, całkowicie przejrzystej bazy danych zawierającej pełny obraz projektów finansowanych ze środków UE na świecie oraz przedstawiającej końcowych odbiorców tych środków; jest zdania, że najlepszym sposobem byłoby umożliwienie, aby tego rodzaju informacje podawał Wspólny System Informacji Relex (CRIS);
194. przypomina, że na mocy rozporządzenia finansowego Komisja powinna być w stanie od maja 2007 r. niezwłocznie wskazać beneficjentów końcowych oraz podmioty wdrażające w przypadku wszelkich projektów finansowanych lub współfinansowanych ze środków UE;
195. uważa, że należy wzmocnić widoczność, ukierunkowanie polityczne i możliwość kontrolowania przez Komisję międzynarodowych funduszy powierniczych (w przypadkach, gdy jednym z ważniejszych donatorów jest UE) bez uszczerbku dla skuteczności działań w tej dziedzinie;
196. zwraca się do Komisji o przedstawienie mu planu dotyczącego tego, w jaki sposób UE może zwiększyć swoje poczucie odpowiedzialności za prowadzone działania zewnętrzne;
197. wyraża zaniepokojenie sytuacją związaną z dwoma przypadkami, w których Parlament zwracał się o listę projektów finansowanych ze środków UE, zaś Komisji dwa i pół miesiąca zajęło dostarczenie listy projektów finansowanych w ramach CARDS (Pomocy wspólnotowej na odbudowę, rozwój i stabilizację) a 13 miesięcy przedstawienie podstawowych informacji o projektach współfinansowanych ze środków UE w Iraku; domaga się natychmiastowej poprawy tej sytuacji w przypadku wszystkich środków finansowych zarządzanych w ramach działań zewnętrznych;
198. wzywa Komisję do bardzo poważnego potraktowania wykrytych uchybień w zakresie procedur udzielania zamówień i kwalifikowalności wydatków oraz wyraża głębokie ubolewanie z powodu wyrażonej przez Trybunał Obrachunkowy krytycznej oceny tego obszaru, który podlega bezpośredniemu zarządzaniu finansami przez Komisję;
199. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że Komisja powinna uwzględniać informacje dotyczące wszystkich kontroli projektów w CRIS i lepiej powiązać te informacje z informacjami o zarządzaniu projektem; zwraca się również do centrali biura Komisji EuropeAid o dokonanie przeglądu informacji finansowych dostarczonych przez przedstawicielstwa, w celu zapewnienia ich kompletności i spójności;
200. zwraca się do Komisji o poprawę przejrzystości i dostępu do dokumentacji dotyczącej projektów zarządzanych przez agendy ONZ oraz kontynuację prac nad opracowaniem jasnych wytycznych i procedur na podstawie ramowej umowy finansowo-administracyjnej (FAFA) określającej ramy zarządzania wkładami finansowymi Komisji na rzecz ONZ;
201. wraca się do Komisji o przedstawienie mu sprawozdania z kontroli przeprowadzonych na mocy ramowej umowy finansowo-administracyjnej (FAFA);
202. docenia wyniki audytu dotyczącego wdrożenia instrumentów Phare i ISPA w Bułgarii i Rumunii oraz programu pomocy w Turcji, który to audyt wykazał nieznaczny poziom błędów; przyjmuje do wiadomości błędy i niedociągnięcia odnotowane w odniesieniu do wdrożenia instrumentu SAPARD w Bułgarii i Rumunii, wzywa Komisję do kontynuowania współpracy z władzami obu krajów, aby zapewniono dopełnienie wszystkich wymogów przetargu publicznego i należytego zarządzania finansami oraz odpowiednie zabezpieczenie prawidłowości, właściwości i kwalifikacji wniosków o pomoc wspólnotową;
203. odnotowuje, że w ocenie Trybunału krajowe systemy nadzoru związane ze zdecentralizowanymi systemami wdrażania w Bułgarii, Rumunii i Turcji pozostają słabe;

204. ponownie wyraża swe zaniepokojenie opóźnieniami w akredytacji Rozszerzonego Zdecentralizowanego Systemu Wdrażania (EDIS) w Bułgarii i ponagla Komisję oraz władze bułgarskie do nasilenia współpracy i wysiłków, aby zapewniono przygotowanie struktur właściwego zarządzania i kontroli oraz infrastrukturę administracyjną, które pozwoliłyby na skuteczne funkcjonowanie EDIS;
205. popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego dla Komisji dotyczące tego, aby Komisja dokładniej monitorowała skuteczność działania krajowych systemów nadzoru i kontroli, w szczególności przygotowywanie i zarządzanie procedurami przetargowymi w Turcji, udzielanie zamówień publicznych w ramach EDIS w Bułgarii i Rumunii oraz terminowość wypłat środków współfinansowania krajowego; podkreśla potrzebę wzmocnienia potencjału administracyjnego tych państw członkowskich, które niedawno przystąpiły do UE, oraz tych państw, w których proces akcesyjny został zainicjowany;
206. wyraża zadowolenie z oceny Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którą w związku ze sprawozdaniem specjalnym Trybunału w sprawie twinningu z 2003 r. Komisja wprowadziła kilka działań naprawczych; zwraca się do Komisji o silniejsze zmotywowanie rządów krajów beneficjentów do wykorzystania produktów projektów realizowanych w kontekście ich reform; popiera zalecenie Trybunału dla Komisji dotyczące tego, aby Komisja obniżyła poziom szczegółowości umów twinningowych, co pozwoli na większą elastyczność w zarządzaniu projektem;
207. zwraca uwagę na ustalenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące legalności i prawidłowości transakcji w dziedzinie działań zewnętrznych oraz związanych z nimi systemów nadzoru i kontroli; zwraca się do Komisji o dokonanie wszelkich koniecznych usprawnień systemu, aby zapewnić usunięcie nieprawidłowości stwierdzonych na poziomie organizacji wdrażających projekty w państwach trzecich;
208. wzywa Komisję do przedstawienia mu sprawozdania w sprawie tego, co dokładnie zrobiono dla poprawienia sytuacji uchodźców i wysiedleńców w Iraku;
209. podkreśla swoje zainteresowanie pomocą UE dla Afganistanu i zwraca się do Komisji o przedstawienie mu sprawozdania w sprawie aktualnej sytuacji w zakresie wykorzystania funduszy UE przeznaczonych dla Afganistanu oraz skomentowanie wydalenia z tego kraju działającego przedstawiciela UE pod zarzutem kontaktów z afgańskimi talibami;
210. oczekuje otrzymywania rocznych sprawozdań dotyczących umów będących podstawą wykonania budżetu, rocznych list projektów i miejsc ich realizacji oraz list końcowych beneficjentów; uważa, że sprawozdawca ds. absolutorium powinien mieć dostęp do informacji uznanych za poufne ze względów bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do przeprowadzenia ponownych negocjacji w sprawie odpowiednich umów dotyczących funduszy powierniczych z ONZ w celu opracowania wspólnych wytycznych w zakresie sprawozdawczości i ujawnienia końcowych beneficjentów; z zadowoleniem przyjmuje również zobowiązanie Komisji do organizowania dorocznych spotkań Parlamentu i wyższych rangą pracowników ONZ odpowiedzialnych za zarządzanie funduszami powierniczymi finansowanymi przez wielu donatorów i uważa, że zapewniłoby to ramy pozwalające ONZ na przedstawienie dodatkowych informacji o środkach finansowych UE;

Pomoc humanitarna i rozwój

211. wyraża ubolewanie, że według oceny Trybunału Obrachunkowego, kontrole wewnętrzne w DG ECHO są jedynie na „poziomie częściowo zadowalającym” (załącznik 8.2 sprawozdania rocznego);
212. całkowicie popiera wnioski Trybunału Obrachunkowego dotyczące DG ECHO zawarte w sprawozdaniu rocznym za 2006 r., w których zaleca on „aby DG ECHO dostarczyła jasną wykładnię zasad kwalifikowalności wydatków w celu uniknięcia rozmaitych interpretacji” oraz „aby przyjrano się, jaki jest stosunek ilościowy pomiędzy kontrolami przeprowadzanymi przez DG ECHO w siedzibach partnerów wdrażających a liczbą kontroli przeprowadzanych w terenie, tak aby uzyskać pełniejszy obraz rzeczywistych wydatków poniesionych na projekty” (pkt 8.11 i 8.18 sprawozdania rocznego za 2006 r.);

213. wyraża ubolewanie w związku z zawartym w pkt 2.1 rocznego sprawozdania z działalności za 2006 r. Dyrekcji Generalnej ds. Rozwoju stwierdzeniem, że: „Zapewnienie spójności polityk wspólnotowych mających wpływ na kraje rozwijające się jest istotnym źródłem ryzyka. Ryzyko to ma szczególne znaczenie w przypadku handlu, przede wszystkim negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym. Jest to strategiczny wymiar polityki rozwoju, lecz możliwości w tym obszarze koncentrują się w DG ds. Handlu. Ryzyko to utrzymuje się pomimo wzmocnienia i koncentracji kompetencji związanych z handlem w wyniku reorganizacji DG DEV w lipcu 2006 r.”;
214. zwraca się do Komisji o przedstawienie Komisji Kontroli Budżetowej pomysłów na stawienie czoła tej sytuacji oraz środków, które w 2008 r. należy podjąć, aby usprawnić funkcjonowanie systemu kontroli wewnętrznej w DG DEV, jeśli chodzi o poziom wdrożenia standardów kontroli wewnętrznej;

Partnerstwo eurośródziemnomorskie

215. z zadowoleniem zauważa, że według sprawozdania specjalnego Trybunału Obrachunkowego nr 5/2006 dotyczącego programu MEDA, „sposób, w jaki Komisja zarządza programem MEDA, uległ wyraźnej poprawie w stosunku do początkowych lat funkcjonowania tego programu i można go obecnie uznać za zadowalający”;
216. zwraca ponadto uwagę, że jak stwierdził Trybunał Obrachunkowy, wskutek decentralizacji przedstawicielstwa KE odgrywają ważną rolę w realizacji programu, udzielając pomocy krajom partnerskim w proceduralnych aspektach postępowania przetargowego;
217. zwraca się do Komisji o regularne informowanie go o przeprowadzanych badaniach na miejscu i inspekcjach, które wykazały zauważalne przypadki podejrzenia nadużyć finansowych lub innych nieprawidłowości finansowych w ostatnim roku realizacji programu MEDA;
218. oczekuje większej widoczności działań finansowanych przez UE za pośrednictwem międzynarodowych funduszy powierniczych, w szczególności w kontekście kwot przekraczających 1 miliard EUR przekazanych z budżetu UE funduszom ONZ i Banku Światowego, wzywa Komisję do zapewnienia większego poziomu politycznego kierownictwa, rozpoznawalności działań UE oraz kontroli wykorzystywanych funduszy;
219. wzywa Komisję do regularnego przedstawiania mu szczególnych środków w celu dalszego zwiększenia zaangażowania UE w jej działania zewnętrzne w ich kontekście geograficznym (zgodnie z zasadą skuteczności, odpowiedzialności i widoczności);
220. wzywa Komisję do skutecznego i szybkiego informowania go na temat wykorzystania zarządzanych przez międzynarodowe fundusze powiernicze środków finansowych UE dla Iraku; wzywa Komisję do uaktualnienia tych informacji i nadania im konkretnego charakteru, a także do zaproponowania systemu, który umożliwiłby Parlamentowi precyzyjne i czytelne rozróżnienie tego, co dokładnie współfinansuje UE poprzez międzynarodowe fundusze powiernicze w świecie;
221. z zadowoleniem przyjmuje znaczny wzrost poziomu wykonania zobowiązań i środków na pokrycie płatności z tytułu strategii przedakcesyjnej w 2006 r. w stosunku do roku 2005;

Rozwój

222. gratuluje Komisji podjęcia inicjatywy mającej na celu ulepszenie zdawania sprawy z wyników interwencji w ramach polityki rozwoju ukierunkowanych na realizację milenijnych celów rozwoju; wierzy, że przyczyni się to w wymierny sposób do zwiększenia odpowiedzialności w tym obszarze; oczekuje na szczegóły dotyczące oceny etapu pilotażowego, rozpoczętego w 2007 r.;

223. zwraca uwagę na wskaźnik, zatwierdzony przez Komisję, zgodnie z którym 20 % finansowania w ramach instrumentu współpracy na rzecz rozwoju należy przeznaczyć na kształcenie podstawowe i średnie oraz podstawową ochronę zdrowia; oczekuje na szczegółowe informacje dotyczące wdrażania tego wskaźnika w 2007 r.;
224. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji związaną z opracowaniem usystematyzowanego podejścia do wspierania najwyższych organów kontroli w państwach otrzymujących wsparcie budżetowe; zauważa jednakże, że demokratyczna odpowiedzialność na poziomie państw partnerskich nie może zostać osiągnięta, jeżeli nie zostaną wzmocnione parlamentarne organy kontroli budżetowej, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾;
225. zwraca uwagę na fakt, że w 2006 r. 91 % wsparcia budżetowego z budżetu Wspólnoty dostarczono w formie sektorowego wsparcia budżetowego, które jest ukierunkowane w większym stopniu niż ogólne wsparcie budżetowe i w związku z tym wiąże się z mniejszym ryzykiem; kwestionuje „dynamiczną interpretację” Komisji kryteriów kwalifikujących do wsparcia budżetowego, która według Trybunału Obrachunkowego prowadzi do zwiększenia ryzyka; wyraża przekonanie, że wsparcie budżetowe powinno być stosowane jedynie w państwach, które osiągnęły już minimalne normy w zakresie wiarygodnego zarządzania finansami publicznymi;
226. zwraca się do Komisji o zwiększenie przejrzystości oraz polepszenie dostępu do dokumentów związanych z działaniami w zakresie wsparcia budżetowego, zwłaszcza poprzez zawarcie umów z rządami państw będących beneficjentami, analogicznych do ramowej umowy finansowo-administracyjnej (FAFA), określającej ramy dla zarządzania wkładem finansowym wnoszonym przez Komisję do ONZ;
227. gratuluje Komisji zmniejszenia o 39 % w 2006 r. poziomu zaległych zobowiązań („reste à liquider” – RAL) związanych ze zobowiązaniami zaciągniętymi przez EuropeAid przed 2001 r.; wnosi o regularne przekazywanie mu informacji o zmianach zachodzących w normalnych i anormalnych poziomach RAL;
228. odnotowuje krytyczną ocenę Trybunału Obrachunkowego dotyczącą projektów w ramach technicznej pomocy Komisji, wyrażoną w specjalnym sprawozdaniu nr 6/2007; zauważa ponadto, że Komisja rozwiąże te problemy dzięki opracowywanej „strategii zmierzającej do osiągnięcia celów skuteczności pomocy w zakresie współpracy technicznej i jednostek realizujących projekt”, która powinna zostać sfinalizowana w czerwcu 2008 r.; oczekuje na przekazanie w odpowiednim czasie oceny wyników wdrażania tej strategii;
229. z zadowoleniem przyjmuje środki wdrożone przez Komisję w celu wspierania koordynacji darczyńców w dziedzinie pomocy technicznej; podkreśla wagę skoordynowanego podejścia nie tylko na poziomie UE, ale również wśród wszystkich darczyńców i oczekuje na szczegółowe informacje dotyczące rozwoju tej inicjatywy;

Wydatki administracyjne

Agencje

230. zwraca uwagę, że w 2006 r. działały 24 agencje (w tym 2 agencje wykonawcze), w porównaniu do 16 agencji w 2005 r., wykonujące szeroki zakres funkcji w różnych miejscach UE;
231. zwraca uwagę, że podobnie jak w 2003, 2004 i 2005 r. kontroler wewnętrzny Komisji wyraził w rocznym sprawozdaniu z działalności za 2006 r. zastrzeżenie w odniesieniu do kontroli agencji nadzorujących: „Mimo że Wydział Kontroli Wewnętrznej otrzymał dodatkowe stanowiska w celu prowadzenia kontroli agencji nadzoru, równoczesny wzrost liczby agencji do 23 nie pozwala mu na prawidłowe wypełnianie obowiązków nadanych mu art. 185 rozporządzenia finansowego. Do końca 2006 r. wszystkie agencje zostały skontrolowane przynajmniej raz w okresie trzech lat, zamiast raz co roku, zgodnie z rozporządzeniem finansowym” (pkt 3 lit. b);

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

232. wzywa do przeanalizowania decentralizacji oraz jej skutków dla personelu Komisji; zwraca się do Komisji o przedstawienie harmonogramu oceny jej organizacji wewnętrznej w świetle decentralizacji;
233. zwraca się o przeprowadzenie wzajemnej oceny po 3 latach istnienia odpowiedniej agencji wykonawczej w celu oszacowania wartości dodanej programu wdrażania za pośrednictwem agencji wykonawczych w porównaniu z odpowiednią dyrekcją generalną;
234. zwraca uwagę na zawarte w pkt 10.29 sprawozdania rocznego Trybunału za 2006 r. ustalenia, zgodnie z którymi „transfer środków na subsydia dokonywany przez Komisję z budżetu wspólnotowego nie jest oparty na wystarczająco uzasadnionych oszacowaniach potrzeb finansowych agencji. Fakt ten w połączeniu z wysokością środków przeniesionych prowadzi do dysponowania przez agencje znacznymi zasobami finansowymi⁽¹⁾. Trybunał zaleca, aby poziom subsydiów wypłacanych agencjom był zgodny z ich faktycznymi potrzebami”;
235. zwraca się do Komisji o ściślejsze monitorowanie płynności finansowej agencji oraz na nałożenie na nie surowszych wymagań w odniesieniu do przedstawiania we wnioskach o płatności dokładnych prognoz ich rzeczywistego zapotrzebowania na środki, tak aby uniknąć niepotrzebnych przepływów gotówkowych oraz zapewnić dokładniejsze oszacowania w przyszłości;
236. zwraca się o przeprowadzenie w agencjach wykonawczych subkonsolidacji rachunkowości;

Polityka Wspólnoty w zakresie budynków

237. wyraża zaniepokojenie łącznym deficytem w 2006 r., który ponownie osiągnął wysoki poziom 5 milionów EUR z powodu projektów konserwacji i remontu obejmujących wszystkie budynki, które są własnością Komisji (w tym Berlaymont); z zadowoleniem przyjmuje analizę architektoniczną zamówioną w 2007 r. przez Biuro Infrastruktury i Logistyki, która powinna stać się podstawą do wstępnego projektu potrzebnego budżetu oraz harmonogramu koniecznych prac, które należy przeprowadzić, aby zagwarantować jak najlepsze zarządzanie nieruchomościami Komisji;
238. oczekuje, że Komisja będzie na bieżąco informować przedmiotowo właściwe komisje Parlamentu na temat wyników wymienionej analizy oraz prognozy wydatków ze szczególnym uwzględnieniem budynku Berlaymont;
239. zwraca się do Komisji o informowanie go na temat działań podjętych w związku ze sprawozdaniem specjalnym Trybunału nr 2/2007, zwłaszcza w kwestii poprawionej współpracy, w tym wdrożenia wspólnej polityki w zakresie nieruchomości poprzez stworzenie instrumentu wspólnotowego obejmującego budynki oraz odpowiednie nakłady finansowe oraz kompetentny personel;
240. zwraca się do Komisji o włączenie wyników kontroli zatrudnienia oraz efektów komunikatu w sprawie polityki w zakresie budynków służb Komisji w Brukseli i Luksemburgu (COM(2007) 501) w celu odpowiedniego zweryfikowania określonej w nim potrzebnej powierzchni oraz o przedstawienie wyników najpóźniej we wrześniu 2008 r.;
241. sugeruje, aby w rachunkach skonsolidowanych UE uwzględnić nakłady na główne naprawy budynków;
242. wyraża poparcie dla rozważenia możliwości utworzenia europejskiego urzędu ds. nieruchomości, który byłby odpowiedzialny za budowę i konserwację budynków instytucji i organów unijnych;

⁽¹⁾ Kwota środków pieniężnych, którymi dysponowały agencje na koniec 2006 r. (z wyjątkiem Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzny, Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin, Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej i Europejskiego Organu Nadzoru Globalnego Systemu Nawigacji Satelitarnej): 213 mln EUR, w porównaniu do 810 mln EUR środków.

WNIOSKI DOTYCZĄCE SPRAWOZDAŃ SPECJALNYCH TRYBUNAŁU OBRACHUNKOWEGO**Część I: Sprawozdanie specjalne nr 1/2007 dotyczące realizacji procedur śródkresowych w zakresie funduszy strukturalnych na lata 2000–2006**

243. zwraca uwagę, że Rada Europejska na posiedzeniu w Berlinie w marcu 1999 r. uzgodniła, aby 195 mld EUR (219 mld EUR w cenach z 2005 r.) zostało udostępnione z funduszy strukturalnych ⁽¹⁾ na lata 2000–2006 oraz aby dodatkowa kwota 16 mld EUR na lata 2004–2006 została rozdzielona pomiędzy około 200 programów w nowych państwach członkowskich ⁽²⁾;
244. zwraca uwagę, że realizacja programów w latach 1994–1999 została opóźniona, co doprowadziło między innymi do późnego programowania środków na lata 2000–2006;
245. w związku z tym wyraża zaniepokojenie faktem, że baza danych przygotowana do średniookresowej oceny może nie być wystarczająco obszerna, aby umożliwić sformułowanie rzeczowych wniosków;
246. zwraca ponadto uwagę na ustalenia zawarte w sprawozdaniach specjalnych Trybunału nr 7/2003 i 10/2006 dotyczące odpowiednio ocen *ex ante* i *ex post* wydatków w ramach funduszy strukturalnych, w których Trybunał podkreślił, że:
- wysokość przydziałów budżetowych jest uzależniona od zmaksymalizowania prawdopodobnej absorpcji środków,
 - ocena *ex ante* miała niewielki wpływ na proces programowania,
 - w ocenach *ex post* stwierdzono istotne uchybienia oraz ich przeoczenie przez Komisję;
247. podkreśla, że Komisja opisała ogólny cel oceny średniookresowej w dokumencie roboczym nr 8 w następujący sposób:
- ocenić, czy ogólna forma pomocy jest nadal odpowiednia w kontekście problemów występujących w danym regionie lub sektorze,
 - ocenić, czy strategiczne osie, priorytety i cele są spójne, odpowiednie i nadal aktualne,
 - ocenić, jakie postępy poczyniono w osiągnięciu tych celów oraz w jakim stopniu mogą one zostać osiągnięte,
 - ocenić kwantyfikację celów, a a dokładnie określić, w jakim stopniu ułatwiają one monitoring i ocenę; ocenić, w jakim stopniu priorytety horyzontalne – a w szczególności równość szans oraz ochrona środowiska – zostały uwzględnione w poszczególnych rodzajach pomocy,
 - przeanalizować adekwatność procedur wdrażania i monitorowania oraz przedstawić zestawienie wyników ze wskaźnikami uzgodnionymi dla rezerwy wykonania;

⁽¹⁾ Fundusze strukturalne służą finansowaniu programów zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego i środowiskowego w państwach członkowskich. Działania i programy powinny służyć przede wszystkim wspieraniu innowacji, badań i rozwoju, technologii informacyjnych, czystego i wydajnego zużycia energii, ochrony środowiska naturalnego, uczenia się przez całe życie i integracji społecznej. W nowym okresie programowania starano się osiągnąć większy stopień koncentracji, bardziej zdecentralizowane struktury zarządzania, większą skuteczność i ściślejszą kontrolę budżetową (posiedzenie Rady Europejskiej w Lizbonie – marzec 2000 r.).

⁽²⁾ W latach 2000–2006 na działania strukturalne wydano około 260 mld EUR. W tym 213 mld EUR zostało przeznaczonych na 15 starych państw członkowskich: na programy funduszy strukturalnych przeznaczono 195 mld EUR, zaś na Fundusz Spójności 18 mld EUR. 47 mld EUR odłożono na nowe państwa członkowskie (fundusze przedakcesyjne i działania strukturalne). W latach 2004–2006 około 16 mld EUR zostało rozdzielonych pomiędzy około 200 programów w nowych państwach członkowskich.

248. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zgodnie z ocenami strategię przyjęte przez państwa członkowskie są nadal odpowiednie, zaś absorpcja środków finansowych wyraźnie się poprawiła; nie można było jednak ocenić skuteczność oraz zmierzyć skutków programów/projektów, ponieważ dostępne dane były często uważane za niedostateczne;
249. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że Komisja opisała systemy monitorowania w państwach członkowskich jako niewydajne; w konsekwencji wdrożenie programów i projektów jest trudne do wykrycia, oceny *ex post* są utrudnione, zaś ochrona interesów finansowych Wspólnot nie jest zagwarantowana; tylko w 2005 r. wykryto nieprawidłowości w kwocie 600 mln EUR;
250. nalega zatem na nadanie w przyszłości pierwszorzędного znaczenia ustanowieniu rzetelnych systemów monitorowania w państwach członkowskich w celu zapobiegania nieprawidłowościom i ewentualnym nadużyciom;
251. podkreśla ponadto znaczenie sformułowania praktycznych wniosków i zaleceń w wyniku ocen i analiz;
252. wyraża ubolewanie z powodu trudności w porównaniu wyników ocen, ponieważ państwa członkowskie nie miały obowiązku stosowania ujednoliconego modelu oceny; wzywa zatem Komisję do sporządzenia systemu wskaźników lub punktów odniesienia, które z czasem pozwolą opracować bardziej ujednolicone sprawozdania oceniające, co zwiększy ich porównywalność, a w efekcie ich wartość analityczną;
253. zwraca uwagę, że zasada *n+2* prowadzi do większego wykorzystania środków; podkreśla jednak, że absorpcja środków stała się przez to celem sama w sobie;
254. zwraca również uwagę, że środki w ramach rezerwy wykonania zostały przydzielone zgodnie z potrzebą zmaksymalizowania absorpcji środków unijnych, nie poprzez skoncentrowanie wydatków na działaniach określanych jako szczególnie skuteczne; z tego względu głównymi beneficjentami były projekty infrastrukturalne; ogólnie rzecz biorąc, zmniejszono środki przeznaczane na działania, w których nie były one wykorzystywane;
255. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że w efekcie wspierania absorpcji priorytety horyzontalne, takie jak ochrona środowiska i równość szans, oraz priorytety polityczne, np. strategia lizbońska i göteborska, często nie były uwzględniane;
256. z ubolewaniem przyjmuje fakt, że efekt *deadweight* ⁽¹⁾ i efekt substytucji były często ignorowane;
257. podziela pogląd Trybunału w kwestii napięć związanych z planowaniem i zarządzaniem funduszami strukturalnymi ⁽²⁾ w latach 2000–2006, takich jak:
- napięcia między skutecznym i oszczędnym wydatkowaniem środków (wartość inwestycji) a maksymalizowaniem absorpcji,
 - napięcia spowodowane przez zasadę *n+2*, która umożliwia z jednej strony dobre planowanie wydatków, a z drugiej strony ułatwia alokację rezerw,
 - oraz napięcia między dobrze zaplanowaną oceną śródkresową a brakiem danych;

⁽¹⁾ Efekt *deadweight* występuje, gdy dane działanie lub inwestycja miałyby miejsce również przy braku dofinansowania.

⁽²⁾ Punkt 51.

258. równocześnie zwraca uwagę, że Komisja postanowiła usunąć szereg niedostatków w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾:
- wymóg ogólny przeprowadzenia oceny okresowej został zastąpiony wymogiem przeprowadzania ocen bieżących w zależności od potrzeb w celu oceny realizacji programu oraz wprowadzania ewentualnych korekt wynikających ze zmian uwarunkowań zewnętrznych,
 - pojawiła się możliwość tworzenia krajowych rezerw wykonania lub krajowych rezerw interwencyjnych, oraz
 - zasada $n+2$ zostanie (na czas określony) zmieniona w zasadę $n+3$ dla tych państw członkowskich, których PKB na 1 mieszkańca w latach 2001–2003 był niższy od 85 % średniej dla UE-25;
259. wzywa Komisję do udostępnienia państwom członkowskim jasnych wytycznych na początku okresu programowania;
260. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wyniki sprawozdań oceniających zostały wzięte pod uwagę podczas opracowania nowych przepisów dotyczących zarządzania funduszami strukturalnymi w latach 2007–2013; wyraża jednak ubolewanie z powodu ograniczonej wartości ustaleń Parlamentu po opublikowaniu sprawozdania specjalnego Trybunału nr 1/2007 dla bieżącego okresu programowania;
261. wzywa zatem Komisję do podjęcia niezbędnych działań w celu pełnego włączenia Parlamentu do zmian przepisów dotyczących funduszy strukturalnych, które zamierza wprowadzić w ramach przygotowań do następnego okresu finansowania, rozpoczynającego się w 2014 r.;
262. jest zdania, że rozporządzenia dotyczące funduszy strukturalnych powinny umożliwić odzwierciedlenie w przepisach prawnych gromadzonych doświadczeń; wydaje się to tym ważniejsze, że oceny *ex post* na koniec okresu programowania nie mogą zostać zakończone, dopóki nie wejdzie w życie rozporządzenie obejmujące nowy okres finansowania i programowania; co więcej, należy regularnie zasięgać opinii przedmiotowo właściwych komisji Parlamentu na różnych etapach okresu finansowania;
263. wzywa Trybunał i Komisję do informowania go o działaniach podjętych w związku z ustaleniami Parlamentu poczynionymi w trakcie procedury udzielenia absolutorium z wykonania budżetu na 2006 r.; wzywa ponadto Komisję do przedstawienia ustaleń z ocen *ex post* przeprowadzonych w latach 2000–2006 Komisji ds. Kontroli Budżetowej;
264. zwraca się do Trybunału o przeanalizowanie wydajności, skuteczności i wpływu działań finansowanych z funduszy strukturalnych w sprawozdaniu specjalnym;

Część II: Sprawozdanie specjalne nr 2/2007 dotyczące wydatków instytucji na budynki

265. rozumie utrudnienia związane z planowaniem długoterminowym i prognozami budżetowymi w sektorze budowlanym ze względu na przydzielanie środków w ujęciu rocznym oraz brak przewidywalności kluczowych decyzji politycznych wywierających istotny wpływ na powierzchnię biurową, na przykład rozszerzeń Unii; co więcej realizacja inwestycji w sektorze budynków wymaga znacznego czasu; proponuje, aby w rachunkach skonsolidowanych Unii uwzględnić nakłady na główne naprawy budynków;
266. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że instytucje unijne zapewniają wybieranym przedstawicielom i urzędnikom odpowiednie warunki pracy;

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

267. wyraża jednak ubolewanie z powodu braku prób opracowania przez instytucje UE wspólnej polityki w zakresie budynków, dzięki której możliwe byłyby znaczne oszczędności; wzywa instytucje UE do wznowienia działań na rzecz opracowania wspólnej polityki budynków oraz do przedłożenia sprawozdania w tej sprawie przedmiotowo właściwej komisji Parlamentu przed rozpoczęciem procedury udzielenia absolutorium z budżetu na 2007 r.;
268. wzywa instytucje UE do opracowania wspólnych kryteriów obliczania powierzchni biurowej oraz jej kosztów, a także do oszacowania potrzeb krótko- i długoterminowych;
269. w tym kontekście uznaje, że instytucje Unii priorytetowo traktują zakup budynków, gdyż jest to rozwiązanie tańsze od wynajmu o około 40–50 %;
270. zwraca uwagę, że Trybunał już w 1979 r. zalecił włączenie do umów użytkowania opcji wykupu za cenę uwzględniającą wysokość wpłaconego czynszu (dzierżawa wieczysta z opcją zakupu);
271. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że uwagi Trybunału na temat zakupu budynków IPE 1–3 w Strasburgu zawierają niepełny obraz sytuacji w 2006 r.; w tym kontekście wskazuje na ustalenia zawarte w rezolucji z dnia 26 września 2006 r. dołączonej do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z budżetu na 2004 r. ⁽¹⁾, a w szczególności na jej ust. 19 i 20;
272. zwraca się do Komisji z pytaniem, dlaczego konieczny jest wynajem budynku MONDRIAN i jakie alternatywy wzięła pod uwagę;
273. rozumie, że instytucje UE dążą do łączenia służb działających w podobnych dziedzinach;
274. dostrzega konflikt między praktycznymi korzyściami zbliżenia geograficznego w ramach dzielnicy europejskiej a konsekwencjami finansowymi tworzenia bardzo wysokiego i przewidywalnego popytu na miejscowym rynku mieszkań;
275. dostrzega w tym kontekście starania Komisji, która dąży do ograniczenia zajmowanej przez nią powierzchni biurowej zlokalizowanej w dzielnicy europejskiej, która obecnie wynosi 82 %;
276. wzywa instytucje UE do dokonania szczegółowej oceny konieczności pozostania w dzielnicy europejskiej podczas przeniesienia części jej służb;
277. zwraca się do administracji Parlamentu z pytaniem, dlaczego opóźniono oddanie do użytku budynków D4–D5 i dlaczego nie można było na wcześniejszym etapie uwzględnić przepisów dotyczących zamówień publicznych, skomplikowanych negocjacji oraz polityki dobrosąsiedzkiej;
278. zwraca się do instytucji UE z pytaniem, dlaczego – jak twierdzi Trybunał – tak szeroko korzystały z procedury negocjacji, unikając zamówienia publicznego, a w efekcie płacąc za wzniesienie budynków i za inne prace cenę, która nie została określona z wykorzystaniem otwartej konkurencji;
279. podkreśla, że instytucje UE powinny szeroko korzystać z procedury przetargowej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 6.7.2007, s. 3.

280. podkreśla, że w przypadku braku procedur przetargowych cena zakupu prac budowlanych lub długoterminowego wynajmu nie powinna przekraczać kosztów budowy;
281. jest zdania, że w umowach dzierżawy długoterminowej należy wskazać cenę zakupu oraz odpowiednie gwarancje finansowe udzielone przez wykonawców, tak aby zapewnić pełne wykonanie umowy do czasu ostatecznego odbioru ⁽¹⁾;
282. wzywa instytucje UE do zawarcia umów dotyczących głównych siedzib z krajami, w których znajdują się główne miejsca pracy instytucji;
283. podkreśla, że zgodnie z art. 14 rozporządzenia finansowego Wspólnoty, utworzone przez nie organy nie mogą zaciągać pożyczek; w tym kontekście proponuje szersze skorzystanie z usług finansowych Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz procedur przetargowych na rynku finansowym, służących określeniu stopy procentowej;
284. przypomina swoje stanowisko w sprawie włączenia do budżetu polityki w sprawie budynków, powtórzone w ust. 5 rezolucji z dnia 24 kwietnia 2007 r. dołączonej do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu na rok budżetowy 2005 ⁽²⁾, sekcja I – Parlament Europejski: (...) przypomina swoim właściwym organom o własnej decyzji, zgodnie z którą „finansowanie budynków powinno stanowić część strategii budżetowej”; wobec tego kieruje słowa krytyki pod adresem swoich właściwych organów, które wciąż nie są w stanie uwzględnić w budżecie w sposób wystarczająco jasny polityki Parlamentu dotyczącej nieruchomości z myślą o ich nabywaniu w przyszłości (w linii budżetowej „nabycie majątku nieruchomości” widnieją jedynie zapisy o znaczeniu symbolicznym na rok 2005, 2006 i 2007);
285. zwraca się do Trybunału o wyjaśnienie w jaki sposób instytucje UE mogłyby lepiej wykorzystać „środki różnicowane”;
286. podkreśla, że instytucje UE powinny sprawować pełną kontrolę administracyjną, techniczną i finansową nad najważniejszymi projektami budowlanymi; w tym celu powinny wykorzystać wysoko wyspecjalizowanych konsultantów lub zdobyć odpowiednią wiedzę specjalistyczną w ramach kontaktów międzyinstytucjonalnych ⁽³⁾;
287. przypomina instytucjom UE o apelu zawartym w pkt 20 wymienionej wyżej rezolucji dołączonej do decyzji w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2004: „(...) zobowiązuje swoją administrację do sprawdzenia, w porozumieniu z innymi instytucjami Unii, czy byłoby możliwe utworzenie europejskiego urzędu budowlanego, który byłby odpowiedzialny za budowę i utrzymanie budynków instytucji i organów UE; raport na ten temat powinien zostać skierowany do Komisji Kontroli Budżetowej do 1 października 2007 r.”;

Część III: Sprawozdanie specjalne nr 3/2007 dotyczące zarządzania Europejskim Funduszem na rzecz Uchodźców (2000-2004)

288. przypomina wszystkim zainteresowanym podmiotom, iż ERF został uruchomiony w celu stworzenia ram dla przygotowania wspólnej polityki azylowej, z uwzględnieniem wspólnych europejskich ustaleń dotyczących azylu jako składnika celu Unii Europejskiej polegającego na stopniowym tworzeniu obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, który będzie otwarty dla osób legalnie ubiegających się o ochronę na jego terytorium;
289. podkreśla, że od powstania ERF I wydano szereg dyrektyw, rozporządzeń i decyzji, z których część była bezpośrednio lub pośrednio związana z powstaniem funduszu;

⁽¹⁾ Artykuł 102 rozporządzenia finansowego.

⁽²⁾ Dz.U. L 187, z 15.7.2008, s. 3.

⁽³⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału dotyczące roku budżetowego 1999, pkt 6.30 (Dz.U. C 342 z 1.12.2000, s. 1).

290. podkreśla, że ERF III ⁽¹⁾ będzie funkcjonował w innych warunkach niż ERF I, a zatem powinien być ściśle związany z wdrażaniem dyrektyw Rady 2001/55/WE ⁽²⁾ oraz 2004/83/WE ⁽³⁾;
291. zaznacza, że ERF III powinien jednak nadal przyczyniać się do dalszego rozwoju polityki UE w tym obszarze, w szczególności w celu przygotowania przeglądu konwencji dublińskiej (Dublin II), z uwzględnieniem skoncentrowania się na dobrowolnym rozmieszczeniu osób ubiegających się o azyl na terenie UE, co pozwoli na osiągnięcie porozumienia odnośnie do podziału obciążeń;
292. zachęca Komisję do kontynuowania starań w celu zapobieżenia różnym interpretacjom zasad ERF w państwach członkowskich i z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie organizowania seminariów dotyczących „dobrych praktyk”, na których jedne państwa członkowskie dzielą się z innymi zdobytymi doświadczeniami, w szczególności z nowymi państwami członkowskimi, które wciąż w mniejszym stopniu są zaznajomione z ERF;
293. zachęca Komisję do podejmowania wszelkich możliwych działań w celu przyspieszenia płatności dla państw członkowskich i zwiększania wśród państw członkowskich świadomości potrzeby terminowego dokonywania płatności przede wszystkim na rzecz mniejszych beneficjentów, tak aby nie narażać na szwank innowacyjnych projektów i umożliwić korzystanie z ERF III także organizacjom pozarządowym dysponującym mniejszym budżetem własnym;
294. nalega, aby krajowe poświadczenia wiarygodności rachunków (DAS) obejmowały wszystkie obszary, w których państwa członkowskie są współodpowiedzialne za wydatkowanie unijnych środków finansowych, np. ERF;
295. zachęca Dyрекcję Generalną ds. Budżetu do ponownego przeanalizowania swojej praktyki odzyskiwania środków, ponieważ odzyskiwanie środków za pośrednictwem projektów z innej dziedziny przynosi niekorzystne skutki dla funkcjonowania konkretnego programu (w szczególności powoduje opóźnienia płatności części środków w ramach prefinansowania); zamiast automatycznego odzyskiwania środków z najbliższej płatności na rzecz danego państwa członkowskiego, Ministerstwu Finansów zainteresowanego państwa członkowskiego powinny być wydawane nakazy odzyskania środków;
296. zachęca Komisję do bardziej aktywnego wykorzystywania funduszu w celu wspierania postępów na drodze ku wspólnej polityce azylowej;
297. zachęca Komisję do kontynuowania starań na rzecz zapewnienia harmonizacji danych statystycznych w celu uniknięcia zakłóceń w programach, w których prawidłowy podział środków finansowych zależy od danych statystycznych dostarczonych przez Eurostat.

Część IV: Sprawozdanie specjalne nr 4/2007 dotyczące kontroli bezpośrednich i kontroli podmiiany w zakresie przesyłek objętych refundacjami wywozowymi

298. z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie sprawozdania nr 4/2007 i apeluje do Komisji o uwzględnienie niedociągnięć wskazanych w sprawozdaniu, jak również o podjęcie działań zgodnych z zaleceniami Trybunału;
299. zgadza się z opinią Komisji, że do czasu wypłaty ostatniej refundacji wywozowej „należy utrzymać w pełni działający system kontroli”; oczekuje zatem, że Komisja wykorzysta uprawnienia w zakresie inicjatywy prawodawczej i przedstawi konkretne wnioski służące poprawie sytuacji;
300. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje rozporządzenie Rady (WE) nr 14/2008 z dnia 17 grudnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 386/90 w sprawie monitorowania wywozu produktów rolnych otrzymujących refundacje lub inne kwoty ⁽⁴⁾, umożliwiające państwom

⁽¹⁾ Decyzja nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiająca Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 w ramach programu solidarności i zarządzania przepływami migracyjnymi (Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych norm przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych standardów dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub osób, które, z innych powodów, potrzebują ochrony międzynarodowej, oraz zakresu przyznanej ochrony (Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 8 z 11.1.2008, s. 1.

członkowskim, które stosują analizę ryzyka, ustalenie wskaźnika kontroli na poziomie 5 % na państwo członkowskie, zamiast na urząd celny; wyraża jednak ubolewanie z powodu braku wyraźnego terminu w odpowiedzi Komisji dotyczącej przyszłych wniosków, zważywszy na krótki czas, jaki pozostał do wycofania refundacji wywozowych;

301. wyraża ubolewanie z powodu kilku niedociągnięć zmniejszających skuteczność kontroli bezpośrednich, zwłaszcza ich przewidywalności, wysokiej liczby kontrolowanych przesyłek o niskiej wartości lub niewielkim ryzyku, a także zastosowanej metody kontroli ładunków masowych;
302. w kwestii kontroli podmiary wyraża ubolewanie z powodu niewystarczająco szczegółowych kontroli, a także zróżnicowanej interpretacji liczby kontroli w poszczególnych państwach członkowskich;
303. z zadowoleniem przyjmuje odpowiednie uwzględnienie kluczowych kontroli przez Komisję podczas ich monitorowania, jednakże podziela zastrzeżenia Trybunału w zakresie braku reakcji Komisji w postaci zmian w przepisach lub wprowadzonych na czas korekt finansowych, mimo iż od dłuższego czasu wiedziała o wspomnianych niedociągnięciach;
304. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na wschodnich granicach Unii właściwe władze sprawdzają, czy plomby nie zostały naruszone, i zachęca inne państwa do podobnego postępowania;
305. zachęca Komisję, aby kontynuowała starania w zakresie zmiany odnośnych przepisów, tak aby rozwiązać między innymi problem kontroli typu „tailgate”, a także wprowadzić obowiązek stosowania analizy ryzyka w procedurach wywozowych zgodnie z oceną Trybunału.

Część V: Sprawozdanie specjalne nr 5/2007 dotyczącego zarządzania programem CARDS przez Komisję

306. uważa, że program CARDS odegrał ważną rolę w polityce stabilizacji i zbliżenia;
307. wyraża ubolewanie z powodu daleko posuniętego braku przejrzystości zarządzania przez Komisję i przedstawicielstwa, co uniemożliwia ocenę; uważa za niedopuszczalne, że Komisja nie posiada informacji odnośnie do wszystkich projektów finansowanych w ramach CARDS, tymczasem EAO udostępnia społeczeństwu listę umów, które podpisała wraz ze wskazaniem programu i projektu;
308. przypomina zalecenia Parlamentu zawarte w rezolucji z dnia 24 kwietnia 2007 r. dołączonej do decyzji w sprawie absolutorium z wykonania budżetu EAO na rok budżetowy 2005 ⁽¹⁾, w szczególności w jej pkt 23;
309. wyraża zdziwienie, że w państwach, gdzie zarządzanie CARDS spoczywało na EAO, Agencja zobowiązała się samodzielnie opracować programowanie IPA na rok 2007 i 2008 oraz przygotować przetargi, które podpisuje Komisja; przypomina, że w tym kontekście jest to sprzeczne z mandatem EAO i że w szczególności procedura przygotowania przetargów odpowiada praktyce biur pomocy technicznej (Technical Assistance Offices), potępionych przez Parlament i w wyniku tego zamkniętych;
310. w tym kontekście uważa, że Komisja nie wypełniła w 2006 r. swoich zobowiązań wynikających z jej własnej decyzji z 2005 r. dotyczącej stopniowego wycofywania instrumentu EAO, która ustanawiała pełną odpowiedzialność przedstawicielstw w różnych krajach bałkańskich za IPA od samego początku;
311. zwraca się do Trybunału o przeprowadzenie następnej kontroli z naciskiem na porównanie zarządzania programem CARDS przez Komisję z zarządzaniem tym programem przez EAO w imieniu Komisji oraz o przedstawienie Parlamentowi wyników tej kontroli do września 2008 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 187 z 15.7.2008, s. 183.

Część VI: Sprawozdanie specjalne nr 7/2007 w sprawie systemów kontroli, inspekcji i sankcji dotyczących zasad ochrony wspólnotowych zasobów rybnych

312. z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie sprawozdania i wyraża uznanie dla Trybunału za niezwykle cenny wkład w rozwiązanie tego ważnego problemu europejskiej polityki;
313. poważnie traktuje krytykę wyrażoną przez Trybunał Obrachunkowy i uważa, że powinna ona skutkować dalekosiężnymi zmianami polityki;
314. z zadowoleniem przyjmuje zadeklarowany zamiar Komisji zajęcia się uchybieniami określonymi w sprawozdaniu, a także podjęcia działań zgodnych z zaleceniami Trybunału; wyraża jednak ubolewanie z powodu braku wyraźnego horyzontu czasowego w odpowiedziach Komisji dotyczących jej przyszłych wniosków;
315. z zadowoleniem przyjmuje zgłoszoną dnia 18 lutego 2008 r. inicjatywę prezydencji słoweńskiej dotyczącą powołania Nadzwyczajnej Rady ds. Rybołówstwa w celu omówienia wspomnianego sprawozdania;
316. przypomina, że należyte zarządzanie zasobami zgodnie z zasadą ostrożności oraz zasadą trwałego rozwoju wymaga wzmocnienia obecnych mechanizmów kontroli, tak aby państwo bandery oraz państwo wybrzeża, na którym pływają statki, miało w każdym momencie dostęp do informacji w czasie rzeczywistym na temat lokalizacji statków oraz prowadzonej działalności połowowej;
317. apeluje do Komisji, aby dokonując przeglądu rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (rozporządzenie w sprawie kontroli) ⁽¹⁾ zaproponowała środki w celu zagwarantowania jakości i rzetelności danych połowowych;
318. zauważa, że poza mechanizmami kontroli istnieje dodatkowy podstawowy problem, mianowicie dotyczący poziomu kwot połowowych wynegocjowanych przez państwa członkowskie; podkreśla, że niedopuszczalny jest fakt corocznego ustalania przez państwa członkowskie kwot na poziomie wyższym niż dla zrównoważonego rybołówstwa zalecają naukowcy;
319. podkreśla, że poza mechanizmami kontroli dodatkowym podstawowym problemem jest system wynegocjowanych kwot; za niezadowolający uważa fakt corocznego, konsekwentnego ustalania kwot wyższych, niż dla zachowania odpowiedniej liczebności stad rybnych zalecają naukowcy;
320. z zadowoleniem przyjmuje wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-304/-02 *Komisja przeciwko Republice Francuskiej* ⁽²⁾, w którym Trybunał wyraźnie potwierdził rolę i obowiązki państw członkowskich w zakresie kontroli i egzekwowania zasad wspólnej polityki rybackiej;
321. odnotowuje jednak, że od czasu wykrycia naruszeń do czasu podjęcia wspomnianej decyzji upłynęło 21 lat oraz że zapewnienie zrównoważonego rybołówstwa europejskiego, wymaga, aby nie dochodziło do takich opóźnień w naprawianiu uchybień;
322. podkreśla znaczenie podjęcia przez Komisję działań przeciwko poszczególnym państwom członkowskim w razie podejrzenia, że naruszają lub ignorują one systemy kontroli, inspekcji i sankcji dotyczące wspólnej polityki rybackiej;
323. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą zbadania możliwości włączenia proponowanych nowych inicjatyw w kwestii jednolitych sankcji z tytułu nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (IUU), które będą stosowane w odniesieniu do określonych „naruszeń prawa związanych z IUU”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1.

⁽²⁾ Rec. 2005, s. I-6263.

324. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji (COM(2007) 39) stanowiący punkt wyjścia do debaty w sprawie poprawy wskaźników zdolności połowowej oraz nakładu połowowego w ramach wspólnej polityki rybackiej, oraz oczekuje, że Komisja wykorzysta prawo do inicjatywy, aby przedstawić konkretne propozycje w celu rzeczywistego usprawnienia wspólnej polityki rybackiej;
325. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po opublikowaniu rozporządzenia Rady (WE) nr 1966/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie elektronicznej rejestracji i raportowania działalności połowowej oraz w sprawie środków teledetekcji ⁽¹⁾ Komisja bezzwłocznie opracowała zasady jego stosowania (rozporządzenie Komisji (WE) nr 1566/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1966/2006 w sprawie elektronicznej rejestracji i raportowania działalności połowowej oraz w sprawie środków teledetekcji ⁽²⁾);
326. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że choć Komisja przedstawiła dość proste i łatwe w kontrolowaniu systemy nakładów połowowych, zostały one znacznie skomplikowane przez szereg odstępstw wprowadzonych na życzenie państw członkowskich podczas debat w Radzie, przez co znacznie zmniejszono możliwości sprawowania kontroli nad całym systemem;
327. jest zdania, że obowiązujące ramy legislacyjne są nadmiernie skomplikowane i nieaktualne, oraz apeluje do Komisji o wykorzystanie prawa inicjatywy do przedstawienia konkretnych wniosków służących poprawie sytuacji w celu uproszczenia i harmonizacji przepisów dotyczących wspólnej polityki rybackiej;
328. wyraża ubolewanie z powodu kilku uchybień zmniejszających skuteczność kontroli bezpośrednich w całym systemie transmisji danych w państwach członkowskich, a także z powodu braku europejskich zasad kontroli w sektorze rybołówstwa;
329. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji dotyczące poprawy sytuacji w zakresie danych na temat połowów oraz sprzedaży, a także terminów raportowania z wykorzystaniem nowoczesnych technologii; jest zdania, że rozporządzenie w sprawie elektronicznej rejestracji i raportowania zwiększy skuteczność systemów zatwierdzania, na przykład poprzez zapewnienie natychmiastowego przekazania za pomocą środków elektronicznych kopii karty do organów państwa bandery oraz państwa, w którym miał miejsce wyładunek, dzięki czemu może ona być sprawdzona z deklaracją wyładunkową;
330. zachęca Komisję do zwiększenia wzajemnej pomocy i współpracy administracyjnej między organami państw członkowskich oraz wymiany informacji między odpowiednimi urzędnikami państwowymi poprzez utworzenie systemu podobnego do systemu obowiązującego w przypadku VAT;
331. jest zdania, że niezwykle ważne dla kontroli i dla całej polityki rybackiej jest przyjęcie systemu umożliwiającego monitorowanie połowów od pierwszego momentu do etapu konsumenta, co jest już stosowane na rynku wewnętrznym w odniesieniu do innych produktów żywnościowych, oraz apeluje do Komisji o ustanowienie tego rodzaju systemu;
332. podkreśla konieczność przestrzegania i respektowania kwot połowowych; uważa, że Komisja musi podjąć stanowcze działania w razie podejrzenia przypadków naruszenia lub nadużycia systemu kwot;
333. zachęca Komisję i państwa członkowskie do rozszerzenia kompetencji Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa oraz wspierania ważnej roli wykonawczej agencji w zakresie kontroli i harmonizacji wspólnej polityki rybackiej, a także w poprawie przejrzystości i koordynacji poprzez ustanowienie wspólnych praktyk w ramach wspólnych planów rozmieszczenia;
334. zwraca się do Komisji o przedstawienie oraz do państw członkowskich o przyjęcie rozszerzenia kompetencji kontrolerów Komisji, którzy powinni mieć szersze uprawnienia, aby móc stworzyć wspólną europejską strategię kontroli w zakresie polityki rybackiej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 409 z 30.12.2006, s. 1; sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 46.

335. w tym kontekście uważa, że stosunek kosztów i korzyści między zasobami przeznaczonymi na działalność kontrolną w ramach wspólnej polityki rybackiej oraz wyniki tych kontroli (proporcjonalność i oszczędność kontroli) powinny być kluczowym elementem, który Komisja powinna wziąć pod uwagę w kolejnych wnioskach dotyczących wspólnej polityki rybackiej;
336. odnotowuje w tym względzie, że najoszczędniejsze są te mechanizmy kontroli, w których osoby zainteresowane widzą swój interes w zachowaniu zrównoważonego rybołówstwa;
337. zwraca się do państw członkowskich w ramach ograniczenia nakładu połowowego o podjęcie decyzji, czy taka redukcja zostanie osiągnięta w drodze:
- a) skrócenia czasu połowów bez ograniczenia zdolności połowowej;
 - b) skrócenia zdolności połowowej bez skracania czasu połowów;
 - c) połączenia obu sposobów;
- oraz o wdrożenie odpowiednich działań strukturalnych w celu ograniczenia skutków społecznych omawianej redukcji;
338. zwraca się do Komisji o kontynuowanie starań w celu zmiany odpowiednich przepisów, tak aby rozwiązać między innymi problem nadmiernej zdolności połowowych, oraz o przygotowanie działań służących strukturalnej nadmiernej zdolności połowowej w sektorze rybackim.
339. wzywa Komisję do dokonania przeglądu alternatywnych rozwiązań politycznych, które zmniejszałyby konieczność kontroli i sankcji dzięki zwiększeniu odpowiedzialności poszczególnych zawodowych rybaków za utrzymanie odpowiedniej liczebności stad oraz korzyści wynikających dla nich z utrzymywania takiej liczebności;

Część VII: Sprawozdanie specjalne nr 9/2007 dotyczące oceny realizowanych przez Unię Europejską programów ramowych badań i rozwoju technologicznego (BRT) oraz kwestii, czy można ulepszyć podejście przyjęte przez Komisję

340. uznaje, że przeprowadzona kontrola objęła rozwiązania w zakresie monitorowania i oceny stosowane od 1995 r. w trzech ostatnich okresach programowania, a także perspektywy w tym zakresie dla 7. PR badań i rozwoju technologicznego na lata 2007–2013;
341. podkreśla, że na programy ramowe zrealizowane w latach 1995–2006 przeznaczono 42,63 mld EUR, przez co stały się one najważniejszym instrumentem finansowym służącym realizacji strategii lizbońskiej; w ramach obecnej perspektywy finansowej na 7. PR przeznaczono 50,52 mld EUR;
342. zwraca uwagę, że Trybunał starał się uzyskać odpowiedź na pytanie, czy Komisja przyjęła odpowiednie podejście do oceny rezultatów programów ramowych, i przeanalizował uważnie logikę interwencji, strategię oceny i zastosowaną metodologię;
343. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wprowadziła z czasem znaczną liczbę ulepszeń;
344. zauważa, że Trybunał stwierdził niedostatecznie określone cele programu oraz brak wyraźnej logiki interwencji; podkreśla jednak, że o celach programów decydują podmioty zaangażowane oraz organy współtworzące przepisy; wzywa zatem organy decyzyjne do zwrócenia szczególnej uwagi na zdefiniowanie możliwych do osiągnięcia celów; uznaje, że wyraźniejsza logika interwencji widoczna jest w 7. programie ramowym badań i rozwoju technologicznego⁽¹⁾; podkreśla, że cele powinny być wykonalne i mierzalne („benchmarking”), tak aby możliwe było zastosowanie wskaźników wydajności i skutecznego monitorowania;

⁽¹⁾ Decyzja nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotycząca siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) (Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1).

345. zwraca uwagę, że Trybunał skrytykował brak kompleksowej strategii oceny PR; podkreśla w tym kontekście usprawnia związane z oceną wpływu oraz oceną *ex ante* 7. programu ramowego badań i rozwoju technologicznego (SEC(2005) 430);
346. bierze pod uwagę krytyczne uwagi Trybunału dotyczące istniejących mechanizmów koordynacji działań poszczególnych DG wdrażających programy ramowe badań i rozwoju technologicznego, które nie były skuteczne; na obecnym etapie nie jest jednak przekonany co do pomysłu utworzenia wspólnego urzędu ds. oceny; proponuje, aby Dyrekcja Generalna ds. Badań Naukowych przyjęła szersze obowiązki oraz rolę koordynatora; podziela pogląd Trybunału, zgodnie z którym doradztwo ekspertów zewnętrznych powinno zostać wykorzystane na wczesnym etapie i zostać utrzymane jako gwarancja stałej i spójnej strategii, zwłaszcza w ramach planowania ocen na 2008 r. (ocena *ex post* 6. programu ramowego badań i rozwoju technologicznego), na 2009 (sprawozdanie tymczasowe w sprawie 7. programu ramowego badań i rozwoju technologicznego), na 2010 r. (ocena śródkresowa 7. programu ramowego badań i rozwoju technologicznego) oraz na 2015 r. (ocena *ex post* 7. programu ramowego badań i rozwoju technologicznego);
347. odnotowuje uwagę Trybunału dotyczącą nieodpowiednich wytycznych, metodologicznych; wzywa zatem Komisję, aby rozważyła opublikowanie podręcznika oceny; ma świadomość, że wymogi dotyczące sprawozdawczości zostały zmienione w ramach 7. programu ramowego badań i rozwoju technologicznego w celu stworzenia obszerniejszej bazy danych do celów oceny i monitorowania;
348. jest zdania, że jakość oceny śródkresowej i oceny *ex post* będzie tym lepsza, im jaśniejsze będą ich kryteria (tj. wymierne cele, spodziewany wpływ, skuteczne monitorowanie, wiarygodna baza danych); podkreśla, że oceny będą bardziej przydatne, jeżeli programy ramowe będą adaptowalne (programy nauki), zaś formułowane wnioski będą mogły służyć do poprawy realizowanych programów;
349. wzywa Komisję do uwzględnienia zaleceń Trybunału w ramach ocen zaplanowanych na 2008, 2009, 2010 i 2015 r.;
350. wzywa Trybunał do kontynuowania kontroli w ramach procedury udzielenia absolutorium z wykonania budżetu za 2010 r. oraz do przedłożenia sprawozdania Komisji Kontroli Budżetowej; zwraca się do Trybunału o przeanalizowanie kwot wydanych na ocenę w zestawieniu z wartością poszczególnych programów oraz odniesienie tych wartości do innych programów badawczo-rozwojowych w krajach trzecich (np. w Kanadzie).
-